

BİR LUKE STONE GERİLİM ROMANI - I.KITAP

HER
YOL
MÜBAH

JACK MARS

bir Luke Stone Gerilim Romanı

Jack Mars

Her Yol Mübah

«Lukeman Literary Management Ltd»

Mars J.

Her Yol Mübah / J. Mars — «Lukeman Literary Management Ltd»,
— (bir Luke Stone Gerilim Romanı)

Bir grup cihatçı gece yarısı New York'taki düşük güvenli bir hastaneden nükleer atık çalar ve polis zamana karşı delicesine bir yarış içerisinde FBI'ı arar. Yardım isteyebilecekleri tek kişi, elit ve gizli bir departmanın başında olan Luke Stone'dur. Luke, teröristlerin amacının kirli bomba imal etmek olduğunu, yüksek değeri olan bir hedef belirlediklerini ve 48 saat içerisinde eylemi gerçekleştireceklerini fark eder. Hükümetin konuda en tecrübeli ve bilgili birimi ile şu ana kadar karşılaşılan en gelişmiş teröristler arasında bir kedi fare oyunu başlar. Ajan Stone araştırdıkça çok daha derin bir komplo ile karşı karşıya olduğunu ve hedefin hayal edebileceğinden daha önemli olduğunu fark eder – Amerika Birleşik Devletleri Başkanı kadar daha önemli. İşler, Luke'un tezgaha düşürülmüş ve takımının büyük bir tehdit ile karşı karşıya kalmış ve ailesinin de tehlikede olmasından daha kötüye gidemezdi. Eski bir komando olarak Luke, daha önce de böyle durumların içinde bulunmuştu ve teröristleri durdurana kadar bu işin peşini bırakmayacak, bu uğurda her şeyi kullanacaktı. Olaylar, engeller ve komplolar denizi içinde, sürpriz üzerine sürpriz ile karşılaşan bir kişi ve doruk noktasında, onun bile başa çıkamayacağı bir şekle bürünüyor. Kalp atışlarınızı hızlandıracak bir politik gerilim, dramatik uluslararası çerçeve ve sürekli bir şüphe ile, GÜÇ UGRUNDA veya HER ŞEY PAHASINA bomba gibi, sabaha kadar sayfalarını çevirmek isteyeceğiniz bir serinin başlangıcını işaret ediyor. Luke Stone serisindeki 2 Numaralı Kitap yakında sizlerle olacak.

© Mars J.
© Lukeman Literary Management Ltd

Содержание

BİRİNCİ KISIM	7
1. Bölüm	7
2. Bölüm	10
3. Bölüm	14
4. Bölüm	15
5. Bölüm	18
6. Bölüm	20
7. Bölüm	22
8. Bölüm	25
9. Bölüm	28
10. Bölüm	33
11. Bölüm	35
12. Bölüm	39
13. Bölüm	43
14. Bölüm	44
Конец ознакомительного фрагмента.	45

Jack Mars

Her Yol Mübah (bir Luke Stone Gerilim Romanı— 1 Kitap)

Jack Mars

Jack Mars hırslı ve doymak bilmeyen bir okuyucu ve gerilim tarzının hayranıdır. Her Yol Mübah, Jack Mars'ın ilk gerilim romanıdır. Jack, okuyucularıyla iletişimi sever; www.jackmarsauthor.com adresinden e-posta listesine kayıt olabilir, bedava e-kitap alabilir, hediyeler kazanabilir, Facebook ve Twitter'dan takip edebilir ve iletişim kurabilirsiniz!

Telif Hakkı © 2015. Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın bütün hakları 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu çerçevesinde Jack Mars'a aittir. Bu eserin hiçbir bölümü hiçbir şekilde kullanılamaz, yayınlanamaz veya bir başkasına iletilemez veya yazardan izin alınmadan bir veritabanında saklanamaz veya yüklenemez. Bu e-kitap sadece kişisel zevkler çerçevesinde yararlanılabilir. Bu e-kitap hiçbir şekilde bir başkasına verilemez veya bir başkasıyla paylaşamaz. Eğer bu e-kitabın içeriğini biriyle paylaşmak isterseniz lütfen bir kopya daha satın alınız. Eğer bu kitabı satın almadıysanız ve okuyorsanız lütfen bu kopyayı sahibine geri verin ve kendiniz için bir başka kopya edinin. Yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Bu kitapta anlatılan hikaye bir kurgudur. Kurguda geçen isimler, karakterler, işletmeler, örgütler, yerler, olaylar bazen tamamen hayal ürünüdür bazende kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Hayatta olan veya olmayan herhangi bir kişiye olan benzerlik tamamen rastlantısalıdır. Kapakta kullanılan görselin telif hakkı wavebreakmedia ve Michael Rosskothien'e aittir ve Shutterstock aracılığıyla kitapta kullanım için lisanslanmıştır.

BİRİNCİ KISIM

1. Bölüm

5 Haziran, Saat 01:15
Fairfax ilçesi, Virjinya – Washington Banliyösü

Telefon çaldı.

Luke Stone uyumakla uyumamak arasındaydı. Aklına bir takım görüntüler gelip gidiyordu. Yağmur sularıyla kaplanmış bomboş bir otoyol. Birisi yaralanmış. Harap olmuş bir araç. Uzakta, bir ambulans yaklaşıyor, hızla geliyordu. Sirenler acı acı çalıyordu.

Gözlerini açtı. Yatak odasının karanlığında, başucu masasındaki telefon çalıyordu. Telefonun hemen yanındaki dijital saatin kırmızı sayılarına baktı.

“Allah Allah” diye mırıldandı. Belki sadece yarım saat uyumuştü.

Eşi Rebecca, uykunun sesine kattığı kalınlaştırıcı etkiyle: “Cevap verme.”

Sarı saçlarından bir tutam yorganın altından kendini gösteriyordu. Banyodaki gece lambasından odaya yumuşak mavi bir ışık süzülüyordu.

Telefonu açtı.

“Luke,” dedi bir ses. Şivesi güneyle, derin ve ciddi bir sestü. Luke bu sesi çok iyi tanıyordu. Bu Don Morris’ti, Özel Müdahale Timi’ndeki yaşlı patronu.

Luke elini saçında gezdirdi. “Evet?”

“Seni uyandırdım mı?” dedi Don.

“Sence?”

“Seni evden aramazdım. Ama telefonun kapalıydı.”

Luke homurdandı. “Çünkü kapattım!”

“Bir sıkıntımız var Luke. Sana ihtiyacım var.”

“Anlat bakalım.” dedi Luke.

Luke bu sesin anlatacaklarını dinledi. Çok fazla olmadan, eski hislerinden birisi geri dönmüştü —midesinde, 50 kat aşağı düşen bir asansörün içindeymişçesine bir his. Belki de bu sebepten bu işi bırakmıştı. Ölümüne çok defa yaklaştığı için değil ya da oğlu çok hızlı büyüdüğü için değil, midesindeki bu hissi sevmediği için.

Bildiği için midesi bulanıyordu. Bu ‘bilmek’ çok fazlaydı. Dışarıda, her şeyden habersiz bir şekilde mutlu hayatlarını sürdüren milyonlarca insanı düşündü. Luke, onların bu mutlu cehaletini kıskanıyordu.

“Ne zaman oldu?” dedi.

“Henüz hiçbir şey bilmiyoruz. Belki bir, belki iki saat. Hastane, güvenlik açığını yaklaşık 15 dakika önce fark etti. Ortalıkta olmayan çalışanları var, yani şimdilik içeriden birinin işi gibi gözüküyor. Daha iyi istihbarat geldikçe bu değişebilir. NYPD (New York Polis Departmanı) bariz sebeplerden dolayı çıldırmış durumda. Fazladan iki bin polis memuru çağırıldılar ve oturduğum yerden görebiliyorum, asla yeterli olmayacak. Çoğu, vardiyaları bitene kadar içeriye bile giremeyecekler.

“NYPD’yi kim aradı?” dedi Luke.

“Hastane”

“Bizi kim aradı?”

“Emniyet müdürü”

“Başkasını aramış mı?”

“Hayır. Sadece biz.”

Luke başını salladı.

“Tamam, güzel. Bu böyle kalsın. Polisler olay mahallini güvenlik çemberine alsınlar. Ama çemberin dışında kalmalılar. Bu işe karışıp acele etmelerini istemeyiz. Basını da bu işin dışında, tutmalılar. Eğer gazeteler dahil olursa, bu iş sirke döner.”

“Yapıldı ve yapıldı.”

Luke iç geçirdi. “İki saatlik bir avans verdik farz et. Bu kötü. Bizden çok ilerideler. Her yerde olabilirler.”

“Biliyorum. NYPD, köprüleri, tünelleri, metro ağını ve trenleri gözetim altında tutuyor. Otoyol gişe verilerine bakıyorlar, ama bu samanlıkta iğne aramak. Kimse bu işin altından kalkmak için gereken insan gücüne sahip değil.”

“Ne zaman oraya gideceksin?” dedi Luke.

Don çekinmedi. “Şimdi. Ve sen de benimle geliyorsun.”

Luke tekrar saate baktı. 1:23.

“Yarım saat içinde rampada olabilirim.”

“Sana bir araba yollattım bile.” dedi Don. “Şoför biraz önce haber verdi, 10 dakika içerisinde orada olacak.”

Luke kablosuz ahizeyi yerine yerleştirdi.

Rebecca yarı uyanıktı, dirseğini başına dayamış Luke’a bakıyordu. Saçları uzundu, omuzlarından aşağıya akıyordu. Kalın kirpikleriyle çevrelenmiş gözleri maviydi. Güzel yüzü, üniversitenin ilk yıllarında tanıştıklarından daha inceydi. O günlerden beri yaşanan tedirginlikler, yüzünde çizgiler bırakmıştı.

Luke bunu kabul etmiyordu. Yaptığı işin Rebecca’ya acı çektiği düşüncesi onu içten yakıyordu. Bu, onun işi bırakmasındaki diğer bir sebepti.

Gençken onun nasıl biri olduğunu hatırladı, hep gülen ve gülümseyen. Rebecca, o zamanlar umursamaz biriydi. O hallerini görmeyeli uzun zaman geçmişti. Belki işinden uzak kalmak bu sefer Rebecca’nın eski halini tekrar öne çıkarabilirdi, ama bu süreç yavaş ilerliyordu. Gerçek Rebecca ara ara kendini gösteriyordu elbet, ancak uzun sürmüyordu.

Durumdan şüpheli olduğunu, güvenmediğini anlayabiliyordu. Rebecca Luke’a güvenmiyordu. Luke’un cevaplamak zorunda kalacağı, gecenin yarısında gelecek telefonu bekliyordu. Öyle bir telefon ki, Luke ahizeyi yerine koyduktan sonra yataktan kalkacak ve evden çıkacaktı.

Güzel bir gece geçirmişlerdi o gece. Birkaç saatliğine, eski günlerdeki gibiydi her şey.

Ve şimdi bu.

“Luke...” diye başladı. Bakışları ve kalkan kaşları arkadaşıca değildi. Bu da Luke’a bunun zor bir konuşma olacağını söylüyordu.

Luke hızla yataktan kalktı ve kısmen öyle olması gerektiğinden, kısmen de Becca düşüncelerini toparlamadan önce evden çıkmak istediği için hızla harekete geçti. Banyoya gitti, yüzüne su çarptı ve aynadaki görüntüsüne bir göz attı. Uyanık hissediyordu ama gözleri yorgundu. Vücudu güçlü kuvvetli görünüyordu —bunca zaman sonra bu kadar iyi görünmesinin sebebi eskiden haftada 4 gün spor salonuna gidiyor olmasıydı. 39 yaşındayım diye düşündü. Hiç fena değildi.

İçine girilebilen dolabının üst rafından uzun bir çelik kasa çekip çıkardı. Kutunun 10 haneli şifresini ezberledi. Kapak açıldı. İçinden 9-milimetrelik Glock tabancasını çıkardı ve deri koltukaltı kılıfına yerleştirdi. Çömeldi ve sağ baldırına .25 kalibrelik bir tabanca bağladı. Sol baldırına da 12,5 santimlik katlanabilen tırtıklı bıçağını bağladı. Bıçağın tutamağı aynı zamanda muşta görevi görebiliyordu.

“Artık evde silah bulundurmayacağımı sanıyordum.”

Yukarı doğru baktı, ve tabii ki Becca onu izliyordu. Üzerinde vücudunu sıkıca saran bir sabahlık vardı. Saçı arkaya yatırılmıştı. Kollarını bağlamıştı. Yüzünü ekşitmiş ve kızgın bakışlarını ona yöneltmişti. Dün geceki tatlı kadın gitmişti. Çok uzaklardaydı.

Luke kafasını salladı. “Ben hiç böyle bir şey söylemedim.”

Ayağa kalktı ve giyinmeye başladı. Siyah kargo pantolonunu giydi ve ceplerine Glock için fazladan birkaç şarjör koydu. Üstüne yapışan bir tişört giydi ve üzerine Glock'u bağladı. Ayağına çelik burunlu ayakkabıları geçirdi. Silah kutusunu kapattı ve dolabın üst tarafındaki yerine yerleştirdi.

“Ya Gunner kutuyu bulsaydı?”

“Kutu onun göremeyeceği ve erişemeyeceği kadar yüksekte. Onu oradan indirebilse bile dijital bir kilidi var. Şifresini sadece ben biliyorum.”

İki gün yetecek kadar yedek kıyafetle dolu bir bez çanta askıda asılıydı. Onu aldı. Seyahat boy banyo malzemeleri, okuma gözlükleri, enerji barları, ve yarım düzine Dexedrine haplarıyla dolu küçük bir kamp çantası raflardan birinde duruyordu. Onu da aldı.

“Her zaman hazırsın, değil mi Luke? Silahlarla dolu kutun, kıyafetlerle dolu çantan ve ilaçların, anında gitmeye hazırsın, ülken sana ne zaman ihtiyaç duyuyorsa. Değil mi?”

Derin bir nefes aldı.

“Ne dememi istediğini bilmiyorum”

“Neden şöyle demiyorsun: Gitmemeye karar verdim. Karım ve oğlumun işten daha önemli olduğuna karar verdim. Oğlumun bir babası olsun istiyorum. Karımın artık daha fazla hayatta mıyım yoksa ölü müyüm, acaba hiç geri dönecek miyim diye düşünerek gecelerce uyanık kalmasını istemiyorum. Bunu yapabilir misin lütfen?”

Böyle zamanlarda aralarındaki büyüyen uçurumu hissediyor, neredeyse görebiliyordu. Becca, muazzam bir çöldeki, ufka doğru giderek küçülen, ufacık bir figür gibiydi. Onu, kendine geri getirmek istedi. Bunu umutsuzca istedi, ama çıkar bir yol göremedi. Görev çağırıyordu.

“Babam yine mi gidiyor?”

İkisi de kızardı. Gunner odasına doğru giden merdivenin üçüncü ve en yüksek basamağında duruyordu. Bir saniyeliğine, Luke'un nefesi boğazına düğümlendi. Winnie the Pooh kitaplarındaki Christopher Robin gibi gözüküyordu. Altın sarısı saçları tutam tutam olmuştu. Sarı aylar ve yıldızlarla bezeli mavi pijama altı giyiyordu. Üstünde bir Walking-Dead tişörtü vardı.

“Gel buraya, canavar.”

Luke çantasını yere bıraktı, eğildi, ve oğlunu kaldırdı. Çocuk onun boynuna sarıldı.

“Canavar sensin baba. Ben değil.”

“Tamam. Canavar benim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“İşe gitmem gerekiyor. Belki bir, belki iki gün. Ama elimden geldiğince erken geleceğim.”

“Annem söylediği gibi senden ayrılacak mı?”

Luke, Gunner'ı kol boyu uzaklıkta tutuyordu. Çocuğu büyüyordu, Luke, bir gün, onu böyle kucaklayamayacağını anladı. Ama o gün henüz gelmemişti.

“Beni dinle. Annen beni bırakmayacak, uzun bir zaman boyunca hep birlikte olacağız. Tamam?”

“Tamam baba.”

Merdivenlerden yukarı, odasına doğru kayboldu.

Gunner gittiğinde ikisi uzunca birbirine baktılar. O uzaklık daha yakındı şimdi. Gunner aralarındaki köprüydü.

“Luke...”

Ellerini kaldırdı. “Konuşmadan önce, bir şey söylemek istiyorum. Seni ve Gunner'ı seviyorum, dünyadaki her şeyden çok seviyorum. Siz ikinizle birlikte olmak istiyorum, her gün, şimdi ve sonsuza dek. Gitmeyi istediğim için gitmiyorum. Gitmek istemiyorum. Bundan nefret ediyorum. Ama bu geceki o telefon görüşmesi... İnsanların hayatları tehlikede. Bu işi yaptığım bunca senedir, böyle bir şeyin ortasında kaç kere kaldım? Tam iki kere 2.Seviye'ydi. Çoğunlukla da 3.Seviye.

Becca'nın yüzü olabilecek ek küçük miktarda yumuşamıştı.

“Bunun seviyesi nedir?”

“1.Seviye”

2. Bölüm

Saat 01:57

McLean, Virjinya – Özel Müdahale Timi Karargahı

“Efendim.” dedi biri. “Efendim, geldik.”

Luke birden kendine geldi. Oturşunu düzeltti. Helikopter pistinin kapısında park halindedi. Hafif bir yağmur vardı. Şoföre baktı. Asker traşlı bir gençti, muhtemelen askerden yeni ayrılmıştı. Genç, gülümsüyordu.

“Uyuyakaldınız efendim.”

“Evet,” dedi Luke. İşin ağırlığı üzerine çöktü yine. Evde, Becca ile birlikte yatakta olmak istedi, ama o buradaydı. Katillerin radyoaktif malzeme çalmadığı bir dünyada yaşamak istedi. Uyumak ve güzel rüyalar görmek istedi. Ancak şu an, o güzelliklerin tam olarak ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Uykusu, bildikleriyle zehirlenmişti.

Çantalarıyla birlikte arabadan indi, güvenlik görevlisine kimlik kartını gösterdi, tarayıcıdan geçti.

Şık, siyah bir helikopter, büyük bir Bell 430, platformun üzerinde bekliyor, pervaneleri dönüyordu. Luke ıslak asfaltı geçti, eğilerek gidiyordu. O yaklaştıkça helikopterin motoru vitesi yükseltti. Gitmek için hazırlardı. Yolcu kapısı kayarak açıldı ve Luke helikoptere tırmandı.

İçeride hali hazırda altı kişi vardı, dördü arkada, ikisi önde, kokpitlerdi. Don Morris en yakın pencereye oturmuştu. Ona bakan koltuk boştu. Don boş koltuğu işaret etti.

“Gelebildiğine sevindim Luke. Otur. Partiye katıl.”

Helikopter kalkışa geçtiği sırada, Luke tek kişilik koltukta kemerlerini bağladı. Don’a baktı. Don yaşlıydı artık, alabros tipi saçı artık gri renk almıştı. Kirli sakalı griydi. Hatta kaşları bile gri renk almıştı. Ama hala Delta Force komutanı gibi duruyordu. Vücudu sert ve sağlam, bütün o çıkıntı ve keskin düşüşler ile yüzü ise granit bir kayalık gibiydi. Gözleri bir çift lazere benziyordu. Taş gibi ellerinde henüz yakılmamış bir puro tutuyordu. On yıldır bir tane bile yakmamıştı.

Helikopter irtifa kazandığı sırada Don, kabindeki diğer yolcuları işaret etti. Hızlıca tanıttı. “Luke, dezavantajlı olan sensin, burada herkes seni zaten tanıyor, ama sen onları tanımayabilirsin. Trudy Wellington’u tanıyorsun, bilim ve istihbarat subayı.”

Luke, siyah saçlı, büyük, yuvarlak çerçeveli gözlüğü olan bu genç ve güzel kadına kafasını sallayarak selam verdi. Defalarca birlikte çalışmışlardı. “Merhaba, Trudy.”

“Merhaba, Luke.”

“Tamam, aşk kuşları, bu kadarı yeter. Luke, bu Mark Swann, bizim teknoloji subayımız. Ve onunla birlikte, silah ve taktiklerden Ed Newsam.”

Luke, adamlara da kafasıyla selam verdi. Swann beyaz tenli, kum rengi saçlı ve gözlüklü, belki otuz beş, belki kırk yaşındaydı. Luke daha önce onunla bir veya iki kere tanışmıştı. Newsam, Luke’un daha önce hiç görmediği, muhtemelen otuzlu yaşların ilk yarısında, siyahi, kel, sakalı ince ve kısa kesilmiş, iri-yarı, keskin kenarlı, geniş bir göğse sahip, çapı 60 santimlik dövmeli pazılarının, beyaz tişörtünden fırladığı bir adamdı. Silahlı bir düelloda karşısındakine cehennemi tanıttacak, birebir yakın dövüşte ise çok daha iyisini verecek biri gibi görünüyordu. Don “silah ve taktikler” derken aslında “kas” demek istiyordu.

Helikopter seyir irtifasına çıkmıştı; Luke’un tahmini on bin fitti. Helikopterin irtifası sabitlendi ve hareket etmeye başladı. Bu şeyler saatte 150 milde kesiliyorlardı. Bu hızda, New York’a ulaşmak en az bir buçuk saat demektir.

“Tamam, Trudy.” dedi Don. “Bizim için neyin var?”

Elindeki akıllı cihaz, kabinin karanlığında parladı. Trudy tablete doğru bakıyordu. Bu, bir şeytan gibi, yüzünü ürkütücü bir hale soktu.

“Daha önceden bilgi sahibi olmadığımızı varsayıyorum.” dedi.

“Uygun.”

Başladı. “Bir saatten az bir süre önce, New York Polis Departmanı’nın kontra-terörizm birimiyle bağlantı kurduk. Manhattan’ın yukarı doğu tarafında Center Medical Center adında büyük bir hastane var. Hastane yerleşkesinde büyük miktarda radyoaktif madde, yerin altı kat altında, bir kasada depolanmış durumda. Bu malzemenin çoğu, kanser hastalarının radyasyonla tedavisinde kullanılmış maddelerin atıkları, bir kısmı da diğer kullanım alanlarından, buna radyografik görüntüleme de dahil. Son birkaç saat içerisinde, bilinmeyen kimseler hastaneye sızdı, güvenlik sistemlerini aştılar, ve burada depolanmış radyoaktif atığı oradan çıkardılar.”

“Ne kadar aldıklarını biliyor muyuz?” dedi, Luke.

Trudy tabletine baktı. “Her dört haftada bir, malzemeler kamyonla buradan alınır ve Ulusal Güvenlik ve Çevre-Koruma Departmanları tarafından kontrol edilen, batı Pensilvanya’daki radyoaktif malzeme muhafaza tesisine götürülürler. Sıradaki sevkiyat bugünden 2 gün sonra gerçekleşecekti.

“Yani yaklaşık 26 günlük radyoaktif atık.” dedi Don. “Ne kadar eder?”

“Hastane bunu bilmiyor.” dedi Trudy.

“Bilmiyorlar?”

“Atıkları envantere atıyorlar ve oradaki veri tabanından takip ediyorlar. Bu atık materyali kim çaldıysa, veri tabanına erişmiş ve bütün veriyi silmiş. Tedavi çizelgelerine göre miktar aydan aya değişiyor. Envanteri tedavi kayıtlarına bakarak tekrar hesaplayabilirler ama bu saatler sürer.”

“O veri tabanı yedeklenmiyor mu?” dedi Swann, teknoloji uzmanı.

“Yedekliyorlar, ama bu veri de silinmiş. Hatta geçen senenin kayıtları bile silinmiş.”

“Yani birileri ne yaptığını biliyor.” dedi Swann.

Luke düşüncelerini aktardı. “Eğer ne alındığını bile bilmiyorsak bunun acil bir durum olduğunu nereden biliyoruz?”

“Birkaç sebebimiz var.” dedi Trudy. “Bu bir hırsızlıktan fazlası. Oldukça iyi koordine edilmiş ve planlanmış bir saldırı bu. Hastanenin stratejik noktadaki güvenlik kameraları kapatılmış. Bu noktalar, bazı giriş ve çıkışları, merdivenleri ve yük asansörlerini, depolama kasası, ve otoparkı içeriyor.”

Luke “Güvenlik görevlileriyle konuşan biri oldu mu?” diye sordu.

“Güvenlik konsolunu ve kameralarını izleyen iki görevli, kilitli bir dolapta ölü bulundular. Bunlardan biri Nathan Gold, elli yedi yaşında, beyaz, erkek, boşanmış ve üç çocuğu var, aşırı gruplar veya organize suç örgütleriyle bilindiği kadarıyla bir bağı yok. Diğeri Kitty Faulkner, otuz üç yaşında siyahi bir kadın, evlenmemiş, bir çocuğu var, aşırı gruplar veya organize suç örgütleriyle bilindiği kadarıyla bir bağı yok. Gold yirmi üç yıl boyunca bu hastane için çalıştı. Faulkner’da sekiz. Bedenlerin kıyafetleri çıkarılmıştı, üniformaları kayıp. İkisi de bağlanmış, yüzlerinde belirgin bir renk değiştirme mevcut, şişme, boyun travması, ölüme sebebiyet veren bağlayarak boğma işleminin izleri. Bakmak istersen bende fotoğrafları var.”

Luke elini kaldırdı. “Tamam, yeterli. Ama şimdilik diyelim ki bunu yapanlar erkekti. Bir erkek, bir kadın güvenlik görevlisini öldürür ve daha sonra onun üniformasını alıp giyer mi?”

“Faulkner, bir kadın için uzundu.” dedi, Trudy. “Kadının boyu 178cm, ve yapılı. Bir adam onun üniformasına rahatça sığabilir.”

“Sahip olduğumuz tüm bilgi bu mu?”

Trudy devam etti. “Hayır. Bir hastane işçisinin vardiyası varmış, ve şu an o kişiden haber alınamıyor. Bu çalışan, bir temizlik görevlisi ve ismi Ken Bryant. Yirmi dokuz yaşında siyahi bir adam, Rikers Adası’nda bir sene boyunca tutuklu yargılanmış, daha sonra Dannemora, New York’taki Clinton İslah Merkezinde otuz ay geçirmiş. Hırsızlıktan ve basit bir saldırıdan hüküm giymiş. Salındıktan sonra altı aylık bir akli dengesi yerinde olmayanları kamuya geri kazandırma programına

ve iş kursuna gitmiş. Yaklaşık dört sene bu hastanede çalışmış, ve iyi bir kaydı var. Devam problemi ve disiplin sorunu olmamış.”

“Bir temizlikçi olarak, tehlikeli atık depolama tesisine erişimi var, ve hastanenin güvenlik uygulamaları ve personeliyle ilgili bilgiye sahip. Bir zamanlar uyuşturucu tacirleriyle ve ayrıca Afrika kökenli Amerikalı cezaevi çetesi Black Gangster Family ile bağları varmış. Uyuşturucu tacirleri dediğim daha çok torbacı tabir edilen, düşük seviyedeki sokak satıcıları, onları mahallede büyüdüğü için tanıyor. Cezaevindeki çete ile olan bağları ise, muhtemelen kendini korumaya almak için.”

“Bir hapisane çetesinin ya da bir sokak çetesinin mi bunu yaptığını düşünüyorsun?”

Trudy kafasını salladı. “Kesinlikle hayır. Bryant’tan bahsettim çünkü onunla ilgili ipin ucu açık, hala onunla ilgili cevaplanmamış sorular var. Bir veri tabanına erişip bilgileri silmek, bununla birlikte bir güvenlik kamerası sistemini ele geçirmek teknik bilgi gerektiren bir iş, ki bu da genellikle sokak çetelerinin altından kalkamayacağı bir şey. Bu karmaşıklık seviyesi ve çalınan materyaller düşünüldünce, akla uyuyan bir terör hücresi geliyor.”

“Bu kimyasallarla ne yapabilirler?” dedi Don.

“Bu şeyin her yerinde radyolojik yayılım cihazı yazıyor.” dedi Trudy.

“Kirli bomba.” dedi Luke.

“Bingo. Radyoaktif atığı çalmanın başka açıklaması yok. Hastane alınan miktarı bilmiyor, ama alınan şey neydi biliyorlar. Bu kimyasalların arasında çeşitli miktarlarda iridyum-192, sezyum-137, trityum, ve flor var. İridyum yüksek radyoaktiviteye sahip, ve yoğun halde maruz kalmak dakikalar veya saatler içerisinde yanıklara ve radyasyon hastalığına sebebiyet verebilir. Deneyler gösteriyor ki sezyum-137’nin en ufak bir dozu bile 20 kiloluk bir köpeği üç hafta içerisinde öldürüyor. Flor ise kostik bir gaz, gözler, deri ve ciğerler için tehlikeli bir madde. En seyreltilmiş halinde gözleri yaşartır. Derişik haldeyse ciğerlere ağır hasar verir, dakikalar içerisinde solunumun durmasına ve ölüme sebep olur.”

“Harika,” dedi Don.

“Önemli nokta şu,” dedi Trudy, “yüksek konsantrasyon. Eğer bir teröristsen, bunların çalışması için fazla büyük bir alan hedeflememelisin, büyük bir yayılım alanı istemezsin. Bu, maruz kalınan miktarı sınırlar. Radyoaktif maddelerle birlikte, dinamit gibi klasik bir patlayıcıyı birleştirirsin, ve kapalı bir alanda patlatmak istersin, mümkünse etrafta bir sürü insan olur. İş çıkışı gibi bir saatte, kalabalık bir metro veya tren istasyonu. Ev-iş yolculuğu yapanların çoğunun kullandığı ortak bir istasyon, Grand Central Terminali veya Penn İstasyonu. Büyük bir otobüs terminali veya bir havalimanı. Özgürlük heykeli gibi turistik bir yer. Kapalı alan, radyasyon yoğunluğunu en yükseğe çıkarır.”

Luke, Özgürlük Heykeli’nin tepesine kadar çıkan, dar ve klostrofobik merdivenleri gözünde canlandırdı. Herhangi bir günde burası insanlarla dolu olurdu, sıklıkla da okulla geziye gelen çocuklarla. Zihninde, Özgürlük Adası’nın, Haiti’deki kaçak göçmen botları gibi on bin turistle dolu olduğu canlandı.

Daha sonra Grand Central Terminalinin sabah 7:30’daki hali, o kadar kalabalık ki ayakta duracak yer yok. Yüz kişi merdivenlerde sıralanmış, bir sonraki trenin gelip platformda bekleyen insanları almasını, oranın boşalmasını ve platforma inmeyi bekliyorlar. Bütün bu kalabalığın içinde bombanın patladığını hayal etti.

Ve ışıklar söndü.

Ani bir kan çekilmesi hissetti içinde. İlk patlamanın etkisi yüzünden ölenlerden daha çok insan, panik ve koşuşturma sırasında ölecekti.

Trudy devam etti. “Buradaki sorunumuz, bu çekici hedeflerin takip edebileceğimizden çok sayıda oluşu ve bu saldırı New York’ta olmak zorunda da değil. Eğer hırsızlık olayı üç saat kadar önce gerçekleşseyse, şimdiden, operasyonumuz için muhtemel yarıçapımız en dört yüz kilometre. Bu da bütün New York ve banliyöleri, Philadelphia, ve New Jersey’deki Newark, Jersey City ve Trenton gibi ana şehirleri kapsıyor. Eğer hırsızlar bir saat daha yakalanamazsa bu çapı Boston ve

Baltimore'a kadar uzatabilirsin. Burası tamamen nüfus yoğunluğu olan bir bölge. Bu kadar büyük bir çapta on binlerce yumuşak hedef olduğunu düşünebiliriz. Sadece yüksek profilli yerleri hedefleseler bile, yüzlerce yerden bahsediyoruz.”

“Tamam, Trudy.” dedi Luke. “Bize olayın gerçeklerini verdin. Şimdi, içindeki ses ne der?”

Trudy omuz silkti. “Bence kirli bomba saldırısı olacağını varsayabiliriz, ve bu olayın başka bir ülke tarafından veya muhtemelen IŞİD veya El-Kaide gibi bir bağımsız terör örgütü tarafından düzenlendiğini/desteklediğini. Belki Amerikalı ve Kanadalı destekçileri de bu işe dahil olmuştur ama operasyonel kontrol başka bir yerde. Kesinlikle çevreciler veya beyaz-üstüncü ırkçılar gibi ülke içinde yetişmiş bir grubun elinden çıkmış değil.”

“Neden? Neden ülke içinden olmasın ki?” dedi Luke. Cevabını zaten biliyordu ama bunu sormak ve cevabını almak önemliydi, her şey adım adım gitmeli, hiçbir şeyin üstünden atlanmamalıydı.

“Solcular gecenin ortasında Hummer bayilerini ateşe verirler. Ağaçlıklardaki ağaçlara, onları kesen makinelere zarar vermek için çivi çakarlar, ama sonra bu çivileri kırmızıya boyarlar ki kimsenin canına zarar gelmesin. Geçmişlerinde nüfus yoğunluğu olan bölgelere saldırdıkları veya birini öldürdükleri hiç görülmemiş, ve radyoaktiviteden nefret ederler. Sağcılarsa daha vahşidir, Oklahoma City gösterdi ki sivil gruplara ve hükümet sembollerine saldırabilirler. Ama, bu iki grup da bunu yapacak eğitime sahip değil. Ve onların olmadığına dair başka iyi bir sebep daha var.”

“O da?” dedi Luke.

“İridyumun yarı ömrü çok kısadır.” dedi Trudy. “Birkaç gün içerisinde çoğunlukla işe yaramaz olacaktır. Ayrıca, çalan herkimse, radyasyon zehirlenmesi yaşamak istemiyorsa hızlı hareket etmeli. Müslümanların ilahi ayı Ramazan bir sonraki gün batımında başlıyor. Sanıyorum ki Ramazanın başlangıcıyla denk gelmesi tasarlanmış bir saldırımız var.”

Luke neredeyse rahatlatıcı bir nefes aldı. Trudy ile uzun yıllar çalışmış ve onu tanıyordu. Onun istihbaratı her zaman iyiydi, senaryoları yerine oturtması sıradışı derecede iyiydi. Yanıldığından çok daha fazla haklı çıkardı.

Saatine baktı. 3:15'ti. Günbatımı bu akşam sekiz gibi gerçekleşecekti. Hızlı bir hesaplama yaptı. “Yani sence bu insanları bulmak için on altı saatten fazla vaktimiz var mı?”

On altı saat. Samanlıkta iğne aramak gibi bir şey. Bunu yapmak için sadece on altı saatinin olması, ama bunu en ileri teknoloji ve en iyi insanlarla yapmaya çalışmaksa bambaşka bir şeydi. Ümit etmek için bile neredeyse çok fazlaydı.

Trudy başını salladı. “Hayır. Ramazanla ilgili problem şu: evet gün batımı ama kimin gün batımı? Tahran'da gün batımı saat 20:24'te, yani buranın saatiyle 10:54. Ya Ramazanın başlangıcını dünya çapında kabul ederlerse, yani mesela Malezya veya Endonezya? Bu da sabah 7:24 kadar erken bir saati işaret ediyor ki bu da sabah yoğunluğunun tam başladığı saat.”

Luke homurdandı. Camdan dışarıya, altında serili uçsuz bucaksız metropollere baktı. Tekrar saatine göz attı. 3:20. İleride, ufukta, alçak Manhattan'ın yüksek binaları, ve eskiden Dünya Ticaret Merkezi binalarının yerinde duran ve gök yüzünü kesercesine yükselen mavi ışıkları görebiliyordu. Üç saat içerisinde eviyle işi arasında mekik dokuyan insanlar sokaklara dökülecekti.

Ve dışarıda bir yerde, bu insanların öldürmeyi planlayanlar vardı.

3. Bölüm

Saat 03:35

Manhattan'ın Doğu Yakası.

“Aynı fareler gibi gözükyorlar.” dedi Ed Newsam.

Helikopter Doğu nehrinin üzerinden alçak geliyordu. Karanlık su hemen altlarında, hızla akıyor, ufak tefek dalgalar yükselip alçalıyordu. Luke, Ed'in ne demek istediğini anladı. Su, binlerce farenin siyah titrek bir çarşafın altında koşuşu gibi gözükyordu.

34.Cadde heliportuna yavaşça iniş yaptılar. Luke solundaki binaların ışıklarını izledi, gecenin karanlığında parıldayan binlerce mücevher gibi gözükyordu. Artık vardıkları, orada oldukları için Luke'un içine bir aciliyet duygusu yayıldı. Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. Uzun uçuş boyunca sakin kalmıştı, çünkü başka ne yapabiliirdi ki? Saat işliyordu ve harekete geçmeleri gerekiyordu. Neredeyse helikopter inmeden atlayabiliirdi.

Helikopter yere sertçe oturdu, her şey titredi, herkes kemerlerini çözdü. Don kabin kapısının kolunu çevirdi ve kapıyı açtı “Hadi, gidelim” dedi.

İniş rampası sokağa açılan kapıdan yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Üç adet cip, beton bariyerlerin hemen dışında bekliyordu. Bir çanta taşıyıcı ekip helikoptere koştu ve malzeme çantalarını indirdi. Luke'un çantalarını adamın biri aldı.

“Dikkatli ol,” dedi Luke. “Geçen sefer geldiğimde çantamı kaybettiniz. Bu sefer alışveriş için vaktim yok.”

Luke ve Don baştaki cipin içine bindiler. Cip yolcu kabinini büyötmek için uzatılmıştı. İçinde birbirine bakan koltuklar vardı. Luke ve Don öne doğru bakan koltuğa, Trudy is onlara doğru oturdu. Cip, neredeyse onlar oturmadan hareketlendi. Bir dakika içerisinde Franklin D. Roosevelt Doğu Nehir Yolu'nda kuzeye doğru hızla gidiyorlardı. Bir arı sürüsünü andırırcasına her tarafta sarı renkli taksiler vardı.

Kimse konuşmadı. Cip hızla yoluna devam ediyor, beton kıvrımları kucaklıyor, dökülen binaların altındaki tünellerden geçiyor, yoldaki çukurlara sertçe dövüyordu. Luke kalp atışlarını göğüs kafesinde hissedebiliyordu. Kalbinin hızla atmasına sebep olan aracın gidişi değil, öngörüleriydi.

“Buraya biraz da eğlence için gelsek fena olmazdı.” dedi Don. “İyi bir hotelde kalmak, belki bir Broadway şovu izlemek.”

“Bir dahaki sefere” dedi, Luke.

Camdan dışarıda, cip neredeyse anayoldan çıkıyordu. 96. Cadde çıkışıydı. Şoför kırmızı ışıktaki durur gibi oldu, daha sonra sola döndü ve bulvarın boşluğunda gazı kökledi.

Luke, cipin, hastanenin dairesel uzanan özel giriş yolunda gürleyerek gidişini izledi. Gecenin sessiz bir anydı. Üç parçalı bir takım elbise giymiş bir adam, ayakta onları bekliyordu.

“Şık giyinmeyi seviyor” dedi Luke.

Don Luke'u parmağıyla dürttü. “Söyle, Luke. Sana küçük bir sürprizimiz var. En son ne zaman tehlikeli maddeye karşı koruyucu elbise giydin?”

4. Bölüm

Saat 04:11

Center Medical Center'ın Altı, Yukarı Doğu Yakası

“O kadar sıkma.” dedi Luke, ağzında plastik termometre vardı.

Trudy, Luke'un bileğine taşınabilir kan basıncı ölçer takmıştı. Alet bileğini sıktı, sonra daha da sıktı, ve yavaşça kademe kademe basıncı azalttı, alet bu sırada nefesi daralmış gibi ses çıkarıyordu. Trudy, bilekteki sensörün bandını söktü ve adeta aynı hareket içinde Luke'un ağzındaki termometreyi de çekti aldı.

“Nasıl gözükiyor?” dedi Luke.

Aletlerin okuduğu değerlere baktı. “Kan basıncım yüksek.” dedi. “138'e 85. Dingin halde kalp ritmi 97. Vücut sıcaklığın 38. Sana yalan söylemeyeceğim, Luke. Değerlerin daha iyi olabilirdi.”

“Son zamanlarda biraz stres altındayım.” dedi, Luke.

Trudy omuz silkti. “Don'un değerleri seninkinden iyi.”

Evet ama o statin kullanıyor.

Luke ve Don birlikte don-atlet bir ahşap bankta oturdular. Hastanenin altında, bodrum katında, bir depolama tesisindelerdi. Yukarıdan kalın plastik perdeler sarkıyor, buldukları alanı çevreliyordu. Soğuk ve karanlıktı burası, Luke'un omurlarından aşağıya bir ürperti indi. İçine sızılan depo-kasa buldukları yerin iki kat altındaydı.

Etraflarında insanlar dolaşıyordu. New York ofisinden birkaç ÖMT (Özel Müdahale Timi) görevlisi vardı. ÖMT ekipleri iki katlanabilen masa açmış, üzerine dizüstü bilgisayarlarını monitörlerini dizmişlerdi. Üç-parça elbise giyen biri vardı, NYPD terörle mücadelede bir istihbarat memuru.

Ed Newsam, Luke'un helikopterde tanıştığı büyük silahlar ve taktiklerin adamı, arkasında ÖMT'den iki kişiyle, bu perdeleri aralayarak içeri girdi. Bu iki kişi de saydam, ve içinde parlak sarı bir madde bulduran birer mühürlü torba taşıyorlardı.

Newsam iki elinde de birer şişe su tutuyordu. “Biliyorum ki ikiniz de bunu daha önce yaptınız, ama ilk seferinizmiş gibi davranacağız, böylece hata olmayacak. Arkamdaki bu iki kişi elbiselerinizi inceleyecek, ve daha sonra onları giymenize yardımcı olacaklar. Bunlar A seviye tehlikeli madde elbisesi, ve sağlam plastikten yapılmışlar. Onları giydiğinizde ısınacak, yani terleyeceksiniz. Yani başlamadan önce bu suları içmenizi istiyorum. İçtiğinize mutlu olacaksınız.”

“Bizden önce oraya inen oldu mu ?”

“İki güvenlik görevlisi, depoya erişildiği öğrenildiği zaman, indiler. Işıklar kırılmış. Swann onları yakmaya çalıştı ama olmadı. Yani aşağısı karanlık. Görevliler indikleri zaman yanlarında fener varmış, ama depoyu açık ve tenekeleri ve varilleri etrafa dağılmış gördüklerinden, hızla geri çıkmışlar.”

“Maruz kalmışlar mı?”

Newsam gülümsedi. “Birazcık. Kızlarım onları bir süreliğine gece lambası olarak kullanacak. Elbiseleri yokmuş, ama sadece kısa bir süreliğine orada kalmışlar. Siz daha uzun süre kalacaksınız.”

“Bizim gördüklerimizi görebilecek misiniz?”

“Başlıklarınıza entegre kamera ve ışıklar var. Sizin gördüklerinizi ben de göreceğim, ve kaydediyor olacağım.”

Giyinmek yirmi dakika aldı. Luke bıkmıştı. Elbisenin içinde hareket etmek zordu. Baştan ayağa plastikle çevrenmişti, şimdiden sıcak olmaya başlamıştı içerisi. Vizörü buğulanıyordu. Zaman akıp gidiyor gibi görünüyordu. Hırsızlar çoktan uzaklaşmış, oldukça öne geçmişlerdi.

Luke ve Don yük asansörüne birlikte bindiler. Asansör yavaşça aşağıya doğru gıcırdayarak iniyordu. Don, Geiger sayacı taşıyordu. Taşıma çubuğu olan küçük bir araç aküsüne benziyordu.

“Beni iyi duyabiliyor musunuz?” dedi Newsam. Sanki Luke’un kafasının içindeydi. Elbisenin başlığına entegre mikrofon ve kulaklıklar da vardı.

“Evet.” dedi, Luke.

“Seni duyuyorum.” diye ekledi Don.

“İyi. Ben de, ikinizi de çok iyi duyabiliyorum. Kapalı bir frekanstayız. Burada sadece siz ve ben, ve video kontrol odasındaki Swann varız. Swann tesisin dijital haritasına ulaşabiliyor, ve o elbiselerde takip cihazları mevcut. Swann sizi haritada görebiliyor, ve sizi asansörden söz konusu depoya kadar yönlendirecek. Bizimle misin, Swann?”

“Buradayım.” dedi Swann.

Asansör sallanarak durdu.

“Kapılar açılınca, asansörden çıkın ve sola dönün”

Swann’ın rehberliğindeki iki adam, hantal bir şekilde geniş koridordan yürüdüler. Başlıklarındaki ışıklar duvarların üstüne düşüyor, karanlıkta gölgeler yaratıyordu. Bu Luke’a seneler önce yapmış olduğu batık dalışlarını hatırlattı.

Birkaç saniye içerisinde Geiger aygıtı tepki vermeye, sayaç çalışmaya, tıkırdamaya başladı. İlk başlarda, tıkırtılar yavaş bir kalp atışı gibi, seyrekti.

“Radyasyon var.” dedi Don.

“Görebiliyoruz. Endişelenmeyin. Kötü değil. Elinde taşıdığın cihaz oldukça hassastır.”

Tıkırtılar gittikçe daha yüksek sesli oluyor ve hızlanıyordu.

Swann’ın sesi: “Birkaç metre içerisinde sağa dönün, belki on metre boyunca o koridoru takip edin. Kare bir odaya açılacak. Depolama kasası bu odanın diğer tarafında.”

Sağa döndüklerinde Geiger sayacı hızlı ve yüksek sesle atmaya başladı. Tıkırtılar bir akıntı gibi geliyordu, bir tekil tıkırtıyı diğerinden ayırmak zorlaşmıştı.

“Newsam?”

“Canlı adımlar atın, beyler. Bu işi 5 dakika ya da daha altında bitirmeye çalışalım.”

Odanın içine girdiler. Ortalık dağılmıştı. Teneke kaplar, kutular ve büyük, metal variller yerlere düşmüş, rasgele saçılmışlardı. Bazıları açılmıştı. Luke ışığını odanın karşısında bulunan deponun kapısına doğrulttu. Ağır kapı açıktı.

“Görüyor musun?” dedi Luke. “Buradan Godzilla geçmiş olmalı.”

Newsam’ın sesi duyuldu yine. “Don! Don! Işığını ve kameranı yere 2 metre ilerine tut. Orada. Birkaç metre daha. Yerde ne var?”

Luke, Don’a doğru döndü, ve ışığını onunla aynı yere doğrulttu. Ondan yaklaşık 3 metre uzakta, bütün bu karmaşanın ortasında, bir yığın kilim gibi duran bir beden, yayılarak oturmuştu.

“Bu bir beden,” dedi Don. “Lanet olsun.”

Luke yaklaştı ve ışığını tuttu. İri biriydi, güvenlik görevlisi üniformasına benzeyen bir şey giymişti. Luke bedeninin yanına çömeldi. Yerde kara bir leke vardı, sanki bir arabanın motorundan akan yağ gibi. Bedenin kafası yana dönük, Luke’a doğru bakıyordu. Gözlerinin üstünde hiçbir şey kalmamıştı, alnında bir krater vardı adeta. Luke kafasının arkasına elini uzattı, çok daha küçük bir delik eline geliyordu. Kalın eldivenlere rağmen bulabilmişti.

“Ne var Luke?”

“Büyük bir erkek, 18-30 yaş arası, Arap, Persli, veya muhtemelen Akdeniz kökenli. Oldukça fazla kan var. Kafasının arkasında ve önünde, silahlı saldırıya uygun giriş ve çıkış yaraları var. Bir infaz gibi görünüyor. Belki başka bir görevli, belki de arkadaşlarıyla tartışmaya girmiş bir şüpheli olabilir.”

“Luke,” dedi, Newsam. “Alet kemerinde küçük bir parmak izi tarayıcısı mevcut. Onu çıkarıp adamdan parmak izi almaya çalış.”

“Bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.” dedi, Luke.

“Hadi, adamım. Biliyorum eldivenler hantal ama tarayıcı tam nerede biliyorum, sana tarif edebilirim.”

Luke kamerasını adamın sağ eline doğrulttu. Parmakları kökünden yırtılarak sökülmüştü. Diğer eline göz attı. O da aynı haldeydi.

“Parmak izlerini de parmaklarla götürmüşler.” dedi.

5. Bölüm

Luke ve Don, kendi kıyafetlerini geri giymiş halde, NYPD terörle mücadeleden şık giyinen adamla birlikte hastane koridorundan hızla yürüyorlardı. Luke adamın ismini bile öğrenmemişti. Onu üç-parça olarak hatırlıyordu. Luke bu adama emirlerini vermek üzereydi. Bir şeyler olmasını istiyorlardı, bunun için onlar ile işbirliği içinde olmalıydı.

Luke idareyi eline alıyordu, hep yaptığı gibi. Don'a bir bakış attı, ve Don onaylarcasına kafasını salladı. Don bu yüzden onu getirmişti, idareyi alması için. Don her zaman söylerdi, Luke oyun kurucu olmak için doğmuştu.

“Her kata Geiger sayaçları istiyorum,” dedi, Luke. “İnsanların görebileceği yerlerden uzak tutun. Yerin altında, altı kat inene kadar hiç radyasyona rastlamadık, ama yukarı çıkmaya başlarsa binadaki herkesin hızlıca dışarıya çıkması şart.”

“Hastanede yaşam destek sistemine bağlı hastalar var.” dedi Üç-Parça. “Onların hareket etmesi zor.”

“Doğru. O yüzden şimdi bu lojistik sorununu planlayın.”

“Tamam.”

Luke devam etti. “Aşağıya tehlikeli madde elbiseli takım yollamamız gerekiyor. O ceset her ne kadar radyoaktivite bulaşmış olsa da oradan çıkarılmalı, ve bu son derece hızlı yapılmalı. Temizlik, biz cesedi çıkarana kadar bekleyebilir.”

“Anlaşıldı.” dedi Üç-Parça. “Kurşunla kaplanmış bir tabuta koyarız, ve radyasyon korumalı bir kamyonun içinde adli tabibe ulaştırırız.”

“Bu kimsenin haberi olmadan yapılabilir mi?”

“Tabii ki.”

“Diş kayıtları, DNA, yaralar, dövmeler, ve ameliyat izlerinden doğru —veya artık ne bulabilirsek, bir eşleşme bulmalıyız. Bu bilgilere ulaştığın anda bunları takımımıza, Trudy Wellington'a ulaştır. Onun sizinkilerin erişemediği bazı veri tabanlarına erişimi mevcut.”

Luke telefonunu çıkardı ve hızlı arama yoluyla birini aradı. Karşıdaki ilk çalışta telefonu açtı.

“Trudy, neredesin?”

“Swann'la birlikte Beşinci Cadde'de bizim araçlardan birinde arkada oturuyorum ve komuta merkezimize doğru yoldayım.”

“Dinle, burada...” Üç-Parça'ya baktı. “Senin ismin ne?”

“Kurt. Kurt Meyerson.”

“Burada NYPD'den Kurt Meyerson benimle. Terörle mücadele biriminden. Cesedi getirecekler. Diş, DNA ve diğer kayıtlarla ilgili onunla iletişime geçeceksin. Bu adamın ismini, yaşını, geldiği ülkeyi ve kökenini, tanıdığı insanları, her şeyi bilmek istiyorum. Son altı aydır nerelere gitmiş, neler yapıyormuş. Bütün bunlara dün ihtiyacım vardı.”

“Tamamdır, Luke.”

“Harika. Teşekkür ederim. Kurt'ü veriyorum, sana kendi telefon numarasını verecek.”

Luke telefonu Kurt'e verdi.

Üç adam birkaç çift kanatlı kapıdan hiç yavaşlamadan geçtiler. Kurt telefonu Luke'a geri verdi.

“Trudy? Hala orada mısın?”

“Hiç başka bir yerde olur muyum?”

Luke beğendi ve kafasını salladı. “Güzel. Bir şey daha. Hastanenin kameraları kapalıydı ama bu mahallenin her tarafında kameralar kayıt almış olmalı. Komuta merkezine döndüğünde, bizimkilerden birkaç kişiyi de al. Beş blok yarıçapında bulabildiğiniz her şeye erişmelerini sağla, mesela saat 20:00'den 01:00'e kadar bütün videoları çek. Bu süre içerisinde hastaneye yaklaşan bütün kargo araçlarını ve ticari araçları incelemek istiyorum. En önceliği küçük/hafif kargo araçlarına ve ticari araçlara ver, mesela ekmek arabaları, sosisli arabaları, veya ona benzer, diğerleri. Küçük,

kullanışlı, kapalı, ve küçük boyutlu yük taşıyabilecek araçlar. Tırlar, otobüsler veya inşaat araçlarına daha az önem ver ama onları da atlama. Karavanlar, pikap araçlar ve cipler de en az önem taşıyan tip. Bu araçların kamera sistemine takıldığı haliyle, plakalarını, ve bu araçların kağıt üstündeki sahiplerini istiyorum. Eğer kuşku uyandırıcı bir şey bulursan, bu araçlar için araştırmanın çapını genişlet, ve nereye gittiğini bul.

“Luke,” dedi, “bunun için birkaç kişiden daha fazlasına ihtiyacım var.”

Luke iki saniyeliğine düşündü. “Tamam. Evde yatan birilerini uyandır, ÖMT karargahına gitmelerini sağla ve plaka bilgilerini yolla. Ruhsat bilgilerini oradan kontrol edebilirler.”

“Anladım.”

Telefonu kapattılar. Luke içinde bulunduğu ana geri döndü, ve yeni bir düşünce geldi aklına. Kurt Meyerson’a baktı.

“Tamam, Kurt. İşte en önemli şey. Hastanenin kapatılması lazım. Bu gece vardiyası olan işçiler toplanmalı ve yalnız başlarına tutulmalılar. İnsanlar konuşacaktır, bunu anlarım, ama bunu olabildiğince medyadan uzak tutmalı, ellerine düşmesine izin vermemeliyiz. Eğer bu medyaya malzeme olursa panik başlar, polise yüzbinlerce sahte ne olduğu belirsiz ihbar gelir ayrıca kötü adamlar bütün bu sorgulamanın gidişatını medyadan izleyebilir hale gelirler. Bunun olmasına izin veremeyiz.”

Bir çift kanatlı kapıyı daha iterek geçtiler ve hastanenin ana lobisine gelmişlerdi. Giriş salonunun ön yüzü tamamen camdan yapılmıştı. Birkaç tane güvenlik görevlisi kilitlenmiş ön kapıların yanında duruyordu.

Dışarıda hınca hınç bir grup vardı. Bir grup gazeteci kaldırımdaki polis engelini itercesine yaslanıyordu. Fotoğrafçılar camlara yaslanmış, giriş salonunun fotoğraflarını çekiyorlardı. Onlarca haber kanalının kamyonları caddede park yeri bırakmamıştı. Luke bunları izlerken, üç farklı TV muhabiri hastanenin önünde haberi veriyorlardı.

“Ne diyordun?”

6. Bölüm

Saat 05:10

Bir panelvanın içinde

Eldrick hastaydı.

Bir kamyonetin içerisinde, arka koltukta, kollarıyla dizlerini sarmış oturuyor, kendini nasıl bir şeyin içerisine soktuğunu düşünüyordu. Hapishanede kötü şeyler görmüştü ama hiçbirine buna benzemiyordu.

Ezatullah, onun önünde, telefonda konuştuğu kişiye Farsça bir şeyler söylüyor, bağırıyordu. Ezatullah saatlerdir birilerini arıyor, telefonla görüşüyordu. Sarf ettiği kelimeler Eldrick'e hiçbir şey ifade etmiyordu. Eldrick için bir dile benzemiyordu. Baş rollerden Ezatullah, Londra'da kimya mühendisliği eğitimi almış, bir iş bulmak yerine savaşa katılmıştı. Otuzlu yaşlarının ilk yarısında, yanağında boydan boya bir yara izi, onu söyletmek için bu, yarım düzine ülkeye cihat ilan etmişti —ve Amerika'ya da bunun için gelmişti.

Telefonlar aradığı kişiye bağlanana kadar tekrar tekrar bağırıyordu. O kişiye ulaştığında tekrar bağırıyordu ve bu, aynı şekilde sarf edilen cümlelerin ilkiydi. Birkaç dakika sonra sakinleşti ve dinledi. Ve sonra telefonu kapattı.

Eldrick'in yüzü kızarmıştı. Ateşi vardı. Vücudunun yandığını hissedebiliyordu. Kalbi hızla çarpıyordu. Kusmamıştı, ama birazdan o da olacak gibiydi. İki saatten fazla bir süredir Güney Bronx'taki randevu noktasında bekliyorlardı. Basit bir şey olması gerekiyordu. Malzemeyi çal, kamyoneti on dakika kullan, temasta olduğun kişilerle buluş, ve yoluna devam et.

Şimdi onlar... bir yerdedir. Eldrick bilmiyordu. Bir süreliğine kendinden geçmiş, bayılmıştı. Şimdi uyanıktı, ancak her şey bulanık bir rüya gibiydi. Bir anayoldalardı. Aracı Momo kullanıyordu, yani o nereye gittiklerini biliyor olmalıydı. Teknoloji uzmanı olan Momo, çelimsiz bir şeydi, tam bu işe uygun gözüküyordu. O kadar gençti ki pürüzsüz yüzünde tek bir çizgi dahi yoktu. Cennetin kapıları buna bağlı olsa bile, sakal uzatamazmış gibi görünüyordu.

“Yeni emirlerimiz var,” dedi Ezatullah.

Eldrick sızlandı, ölmüş olmayı diliyordu. Bu kadar hasta olmanın mümkün olduğunu düşünmemişti.

“Bu arabadan inmeliyim,” dedi Eldrick.

“Sus, Abdul!”

Eldrick unutmamıştı: şimdi ismi Abdul Malik'ti. Kendisine Abdul denilmesi garibine gidiyordu; o, Eldrick, gururlu bir siyahiydi, hayatının çoğunda gururlu bir Amerikalıydı. Şimdi o kadar hasta hissediyordu ki; adını keşke hiç değiştirmemiş olsaydı. Cezaevinde din değiştirmek şimdiye kadar yapmış olduğu en aptalca şeydi.

Bütün o pislik arkadaydı. Çok fazla vardı, her çeşit teneke kutu ve kap. Bazısı dışarı sızıyordu, ve şimdi bu şeyler onları öldürüyordu. Bibi çoktan ölmüştü. Aptal, henüz depodan ayrılmadan bu kutulardan birini açmıştı. Çok güçlüydü ve kapağı çevirerek açivermişti. Neden yaptı ki? Eldrick, onu kutuyu elinde tutarken gözünde canlandırabiliyordu. “Burada bir şey yok,” demişti. Daha sonra kutuyu burnuna götürdü.

Bir dakika geçmeden öksürmeye başladı. Dizlerinin üzerine çökmüştü. Daha sonra ellerini de yere koydu, öksürüyordu. “Ciğerlerimde bir şey var,” demişti. “Çıkaramıyorum.” Nefessiz kalmış, hava almak için savaşıyor gibiydi. Bu ses korkunçtu.

Ezatullah ona doğru yürüdü ve onu kafasının arkasından vurdu.

“İnan bana, ona iyilik yaptım.” demişti.

Şimdi, kamyonetleri bir tünelden geçiyordu. Tünel, uzun, ince ve karanlıktı, turuncu tünel ışıkları, kayıp gidiyordu. Işıklar Eldrick'in başını döndürüyordu.

“Bu arabadan inmeliyim!” diye bağırdı. “İnmeliyim! İnme...”

Ezatullah arkasını döndü. Silahını çıkarmıştı. Eldrick’in başına doğrulttu.

“Sessiz ol! Telefodayım.”

Ezatullah’ın kesikli yüzü kıpkırmızı olmuştu. Terliyordu.

“Beni de Bibi gibi öldürecek misin?”

“İbrahim benim arkadaşımды.” dedi Ezatullah. “Ona acıdığım için öldürdüm. Seni susturmak için öldürürüm.” Silahın namlusunu Eldrick’in kafasına dayamıştı.

“Vur. Umurumda değil.” Eldrick gözlerini kapattı.

Gözlerini tekrar açtığıında, Ezatullah arkasını dönmüştü. Hala tüneldelerdi. Işıklar çok geliyordu. Bir bulantı dalgası geçti Eldrick’in içinden, derinliklerden gelen bir spazm her yanını sarmıştı. Midesi kasıldı ve boğazında asit hissetti. Öne doğru eğildi ve ayakkabılarının arasına kustu.

Birkaç saniye geçti. Pis koku yüzüne doğru vurmuştu, perişan haldeydi.

Ah Rabbim, sessizce yalvardı. Lütfen al şu canımı.

7. Bölüm

Saat 05:33

Doğu Harlem, Manhattan'ın ilçesi

Luke nefesini tuttu. Yüksek sesler pek sevdiği şeyler değildi, ve oldukça berbat yükseklikte bir ses geliyordu.

Harlem'deki eski ve bakımsız bir apartmanın ruhsuz ve kasvetli ışığının altında tamamen hareketsiz durdu. Silahlı kılıfından çıkarmıştı, sırtı duvara yaslanıyordu. Hemen arkasında, Newsam tamamen aynı şekilde duruyordu. Önlerinde, bu dar koridorda, kasklı ve yelekli yarım düzine özel tim elemanı apartmandaki bir evin kapısının iki tarafına dizilmişlerdi.

Apartmentta ölüm sessizliği vardı. Toz parçacıkları havada asılı kalmışlardı. Dakikalar önce kapının arkasında patlayıcı olup olmadığını kontrol etmek için sondaj kameralı bir robot kullanılmıştı. Olumsuzdu. Şimdi robot geri çekilmişti.

İki özel tim elemanı ağır bir koçbaşıyla kapıya yaklaştı. Elle sallanan, manuel tarzda olanlardandı, her bir memur iki taraftaki saplardan tutuyordu. Hiç ses çıkarmadılar. Özel tim lideri yumruğunu kaldırdı. Baş parmağını kaldırdı.

Bu bir.

Orta parmak. İki.

Yüzük parmağı...

İki adam arkaya doğru gerildi ve koçbaşını salladılar. BAM!

Kapı içeriye doğru resmen patladı ve kapıyı açanlar geri çekilmişti bile. Diğer dördü içeriye doluştular, aniden bağırılmaya başladılar, “Yere yat! Yere! YERE YAT!”

Apartment koridorunda bir yerde, bir çocuk ağlamaya başladı. Kapılar açıldı, bazı sakinler kafalarını çıkardılar, sonra geri girdiler. Buralarda olan şeylerden biriydi bu. Bazen polisler gelir ve bir komşunun kapısını kırıp içeriye girerlerdi.

Luke ve Ed, özel tim daireyi güvenli hale getirene kadar yaklaşık otuz saniye beklediler. Luke'un tahmin ettiği gibi, beden oturma odasında yerde yatıyordu. Onunla pek ilgilenmedi.

“Temiz?” dedi takım lideri. “Bu yatan muhtemelen sizin şüpheliniz.”

“Teşekkürler.” dedi, Luke.

Adam omuz silkti ve başka yöne çevirdi kafasını.

Ed bedeninin yanına diz çöktü. Yanında parmak izi tarayıcısı taşıyordu. Parmakların üçünden iz aldı.

“Ne düşünüyorsun, Ed?”

Omuz silkti. “Ken Bryant'ın izlerini önceden polis veri tabanından bu cihaza yüklemiştim. Bir eşleşme olursa birkaç saniye içinde öğreneceğiz. Bu arada, çok belirgin boğazlanma ve bağlanma izleri, ve şişkinlik var. Beden hala biraz sıcak. Ölüm sertliği gelmiş, ama tam olarak değil. Parmaklar maviye dönüyor. Bence hastanedeki güvenlik görevlileri gibi bağlanarak ve boğularak, aşağı yukarı 8 ila 12 saat önce öldürülmüş.”

Luke'a doğru baktı. Gözleri parlıyordu. “Eğer şüphelinin pantolonunu benim için indirmek istersen, rektal ısı ölçümü yapabilirim, zaman ne kadar kesin olursa o kadar iyi.”

Luke gülümsedi ve başını salladı. “Hayır, teşekkürler. Sekiz ile on iki saat gayet iyi. Sadece şunu bilmek isterim: o mu?”

Ed tarayıcıya baktı. “Bryant? Evet. Bu o.”

Luke telefonun çıkardı ve Trudy'yi aradı. Hattın diğer ucunda, telefon çaldı. Birinci, ikinci ve üçüncü kere çaldı. Luke apartmanın bunaltıcı ve sıkıcı solukluğuna, kasvetine bakındı. Oturma odasının mobilyaları eskiydi ve döşemeleri yırtıktı, dolgu malzemesi kanepenin kollarından fırlıyordu.

Eski püskü bir kilim yerde uzanıyordu, boş yiyecek kutuları ve plastik çatal bıçaklar masanın üstüne yayılmıştı. Kalın ve siyah perdeler pencerelere sabitlenmişti.

Trudy'nin sesi geldi, keskin, müzik gibiydi. "Luke," dedi. "Ne kadar oldu? Yarım saat?"

"Kayıp hademe ile ilgili konuşmak istiyorum."

"Ken Bryant," dedi Trudy.

"Evet. O artık kayıp değil. Newsam ve ben onun dairesindeyiz. Kimliğini belirledik. Sekiz ila on iki saat önce ölmüş. Güvenlik görevlileri gibi, boğularak."

"Tamam." dedi.

"Bu adamın banka hesaplarına erişmeni istiyorum. Muhtemelen işyerinden gelen direkt bir havale var. Oradan başla ve araştırmaya devam et."

"Hmm, bunun için bir mahkeme emrine ihtiyacım var."

Luke duraksadı. Çekingenliğini anlıyordu. Trudy iyi bir memurdu. Genç ve hırslıydı. Kuralları çiğnemek umut vaat eden birçok kariyeri yok etmişti. Ama her zaman değil. Bazen de kuralları çiğnemek çok adımlı terfilere yaramıştı. Her şey hangi kuralları hiçe saydığımızı, ve sonucun ne olduğuna bağlıdır.

"Swann seninle birlikte mi?" dedi Luke.

"Evet."

"O zaman mahkeme kararına ihtiyacın yok."

Trudy cevap vermedi.

"Trudy?"

"Buradayım."

"Bu kararı mahkemeden istemek için yeterli zamanımız yok. Tehlikede olan hayatlar var."

"Bryant bu dosyada bir şüpheli mi?"

"Dosyayla alakası olan önemli biri, muhtemel bir şüpheli. Her neyse, o ölü. Haklarını ihlal ettiğimiz doğru olamaz."

"Bu senden gelen bir emir mi, Luke?"

"Bu doğrudan bir emirdir." dedi. "Bu benim sorumluluğumda. Hatta daha da ileri gidip, işinin buna bağlı olduğunu söylüyorum. Ya dediğimi yaparsın ya da disiplin sürecini başlatırım. Anlaşıldı mı?"

Bir çocuk gibi aksi ve öfkeli şekilde söyledi. "Peki."

"Güzel. Hesaba girdiğinde, sıradışı bir hareket için bakın. Oraya ait olmayan bir para. Yatırılan veya çekilen yüksek miktarlarda para. Banka havaleleri. Yatırım veya birikim hesapları, bunlara bak. Burada hademelik yapan eski bir hükümlüden bahsediyoruz. Çok parası olmamalı. Eğer varsa, nereden geldiğini bilmek istiyorum."

"Tamam, Luke."

Duraksadı. "O plakalar ne durumda?"

"Olabilirdiğinize hızlı gidiyoruz." dedi Trudy. "Beşinci Cadde, 96. ve 94. Sokak ve mahallenin diğer birkaç yerindeki kameraların gece kayıtlarına eriştik. 196 aracı takibe aldık, bunların 46'sı öncelikli. Ana merkezimiz 15 dakika içerisinde ilk raporu elime ulaştıracak."

Luke saatine baktı. Zaman daralıyordu. "Tamam, iyi iş. Olabilirdiğinize hızlı şekilde orada olmaya çalışacağız."

"Luke?"

"Evet."

"Bütün haberler bundan bahsediyor. 3 adet canlı yayın var, hepsini buradan görebiliyorum. Hepsi de başı çekiyor."

Başını salladı. "Tahmin etmiştim."

Devam etti. "Vali sabah 6'da bir basın toplantısı planladı. Herkese evde kalmasını söyleyecek gibi."

"Herkes?"

“Gereksiz personelin Manhattan’dan uzak durmasını istiyor. Bütün ofis çalışanları. Temizlikçiler, market çalışanları. Bütün öğrenci ve öğretmenler. Yani beş milyon kişinin bugünü tatil ilan etmesini tavsiye edecek.”

Luke ağzını eliyle kapattı. Bir nefes aldı. “Böylesi etik olur,” dedi. “New York’taki herkes evde kalırsa, teröristler Philadelphia’yı vurabilirler.”

8. Bölüm

Saat 05:45

Baltimore, Maryland – Fort McHenry Tüneli'nin Güneyi

Eldrick, panelvandan on metre uzakta, tek başına duruyordu. Yine kusmuştu. Artık sadece kuru kuru öğürüyor ve kan geliyordu. Kan onu oldukça rahatsız etti. Hala başı dönüyordu, hala ateşi vardı ve kıpkırmızıydı, ama midesi boşaldığı içindir ki bulantısı çoğunlukla geçmişti. En iyi şey, panelvandan çıkmış olmasıydı.

O kirliliğe ufukta bir yerde, gökyüzü aydınlanmaya başlamış, soluk, hastalıklı bir sarı renk almıştı. Yeryüzü hala karanlıktı. Deniz kenarındaki kasvetli, تنها bir otoparkta park etmişlerdi. Yirmi kat üstlerinden bir anayol geçiyordu. Yakında, terkedilmiş, çift bacalı ve tuğladan yapılmış endüstriyel bir bina vardı. Camları kırılmıştı, bu boşluklar ölü gözler gibiydi. Etrafı dikenlerle çevrili bu binanın çitlerinde, her on metrede bir yazı asılmıştı: UZAK DUR. Tel çitte gözle görülür bir delik vardı. Binanın çevresindeki alan fazlasıyla uzamış çalı ve çimlerle kaplıydı.

Ezatullah ve Momo'yu izledi. Ezatullah, aracın üstüne yapıştırılmış Dun-Rite Çamaşır Servisi yazan mknatıslı araç baskısını söktü, suyun kenarına gitti ve kenara attı. Geri döndü ve aynısını öbür taraftaki için yaptı. Eldrick o yazıların çıkabildiğini hiç düşünmemişti. Bu sırada, Momo aracın önüne diz çöktü ve bir tornavidayla plakasını çıkarıp başka bir plakayla değiştirdi. Bir süre sonra, arka tarafa geçti ve oradaki plakaya da aynısını yaptı.

Ezatullah panelvanı işaret etti. “Yaşasın!” dedi. “Tamamen başka bir araç. Şimdi yakala bakalım, devlet amca.” Ezatullah'ın suratı parlak kırmızı renkte ve terlemişti. Burnu akıyor gibi gözüküyordu. Gözleri kan çanağı olmuştu.

Eldrick etrafına baktı. Ezatullah'ın fiziksel durumu, neler olduğunu anlatıyordu. Bu fikir aklına bir yıldırım gibi çaktı, geldiği gibi, anında gitmişti. Bu, düşünmenin en güvenli yoluydu. İnsanlar, diğerlerinin ne düşündüğünü gözlerden anlardı.

“Neredeyiz?” dedi.

“Baltimore,” dedi Ezatullah. “Senin o süper Amerikan şehirlerinden biri daha. Yaşamak için hoş bir yer sanırım. Düşük suç oranı, doğal güzellik, sakinleri sağlıklı ve zengin, herkesin imrendiği bir yaşam.”

Eldrick gece boyunca kötüydü. Birden fazla kere kendinden geçmişti. Zaman kavramını yitirmişti ve şimdi nerede olduklarının da farkında değildi. Ama bu kadar uzaklaştıklarını fark etmemişti.

“Baltimore? Neden buradayız?”

Ezatullah omuz silktili. “Yeni istikametimize doğru yoldayız.”

“Hedef burada mı?”

Ezatullah buna güldü. Gülümseme radyasyondan zehirlenmiş yüzünde pek tuhaf görünüyordu. Ölümün ta kendisi gibi gözüküyordu. Titreyerek elini uzattı ve Eldrick'in omzuna hafifçe vurdu.

“Üzgünüm, sana kızgındım, kardeşim. İyi bir iş çıkardın. Sözü verdiğin her şeyi yaptın. Eğer Allah istiyorsa, umarım bugünden cennetesindir. Ama benim elimden değil.”

Eldrick sadece bakakaldı.

Ezatullah başını salladı. “Hayır. Baltimore değil. Dünya çapında, acı çeken kitlelerin içine mutluluk verecek bir yere saldırı yapmak için güneye gidiyoruz. Şeytanın ta kendisinin inine girip, kafasını kendi ellerimizle keseceğiz.”

Eldrick vücudunun üst kısmında bir üşüme hissetti. Kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. Tişörtünün terden sırlıslık olduğunu fark etti. Duydukları hoşuna gitmemişti. Güneye gidiyorlarsa ve Baltimore'dalarsa, sıradaki şehir...

“Washington,” dedi.

“Evet.”

Ezatullah tekrar gülümsedi. Bu sefer gülüşü zafer doluydu, cennetin kapılarında duran, giriş izni verilmiş bir aziz gibi.

“Kafasını ezersen, vücut da ölür.”

Eldrick, Ezatullah’ın gözlerinde görebiliyordu. Adam aklını kaybetmişti. Belki hastalık, belki başka bir şeydi ama net olan şey doğru düşünemediği idi. En başından beri planları malzemeyi çalmak ve aracı Güney Bronx’taki yere bırakmaktı. Tehlikeli bir işti, planı uygulamak zordu ve başarmışlardı. Ama yönetici ya planı değiştirmişti ya da en başından beri yalan söylüyordu. Şimdiyse radyoaktif bir panelvanda Washington’a doğru gidiyorlardı.

Ne yapmak için?

Ezatullah tecrübeli bir cihatçıydı. İma etiği şeyin imkansız olduğunu bilmeliydi. Ne yaptıklarını düşünürse düşünsün, Eldrick biliyordu, hedefe yaklaşamayacaklardı bile. Aracı kurşun delikleriyle kaplı, Beyaz Saray veya Pentagon veya Kongre Binasına üç yüz metre mesafede canlandırdı gözünde.

Bu bir canlı bomba görevi değildi. Bir görev bile değildi. Bu politik bir mesajdı.

“Endişelenme,” dedi Ezatullah. “Mutlu ol. Onurların en büyüğü için seçildin. Nasıl olacağını hayal edemesen bile, becereceğiz. Bu yaptığımızı zamanla daha berrak göreceksin.” Döndü ve panelvanın yan kapısını kaydırarak açtı.

Eldrick Momo’ya bir bakış attı. Arka plakayı takıyordu. Momo bir süredir konuşmamıştı. Kendisi de pek iyi hissetmiyor olmalıydı.

Eldrick geriye doğru bir adım attı. Daha sonra bir tane daha. Ezatullah aracın içinde bir şeyle kendini meşgul ediyordu. Arkası dönüktü. Komik olan, bunun gibi bir anın bir daha hiçbir zaman gelmeyecek oluşuydu. Eldrick orada, geniş ve açık bir arazide sadece duruyor ve kimse ona bakmıyordu.

Eldrick lisede koşucuydu. Bu konuda iyiydi. Manhattan 168. Sokak’taki eski cephanelikteki koşu parkurunu, içerideki kalabalığı, tabelada sıralanmış isimleri, ve başlama işaretini hatırladı. O, yarış öncesi patlamaya hazır olma duygusunu midesinde hissetti, o yeni koşu parkurundaki delicesine hızı, baskı dolu, dirsekler yukarıda, o kadar hızlı ki bir rüya gibiydi.

O günlerden beri Eldrick hiç o kadar hızlı koşmamıştı. Ama belki, her şey buna bağlıyken, odaklanmış bir enerji patlamasıyla o hızlara tekrar ulaşabilirdi. Duraksamanın ve hatta düşünmenin bir anlamı yoktu.

Döndü ve fırladı.

Bir saniye sonra arkadan Momo’nun sesi:

“EZA!”

Daha sonra Farsça bir şey.

Terkedilmiş bina ilerideydi. Hastalık gümbür gümbür geri geldi. Berbat haldeydi, tişörtüne kan püskürüyordu, ama devam etti. Nefesi çoktan tükenmişti.

Bir zımba sesi gibi bir şey duymuştu. Zayıf bir ses yankılandı binada. Ezatullah’tı bu, tabii ki ateş ediyordu. Silahında susturucu vardı.

Arkasından bir vızıltı geçti. Kaldırımı düştü, kolları soyuldu. Hemen ardından, silah sesi bir kere daha yankılandı. Eldrick kalktı ve koşmaya devam etti. Neredeyse çitlere ulaşmıştı. Döndü ve deliğe doğru koştu.

Vızıltı bir kez daha geçti. Öne doğru düştü ve tellere tutundu. Bütün gücü sanki ayaklarından doğru akıp gidiyordu. Orada asılıyordu, ölümüne tutunduğu tellerden destek alıyordu.

“Devam et,” sesi ölüyormuş gibiydi. “Devam et.”

Dizlerinin üstüne düştü, yırtık teli bir kenara itti ve deliğin içinden sürünerek geçti. Uzun çimlerin arasındaydı. Ayağa kalktı, birkaç adım sendeledi ve görmediği bir şey yüzünden yere düştü, toprak setin üzerinden aşağıya doğru yuvarlandı. Kendini durdurmaya çalışmadı. İvmenin vücudunu en dibe kadar götürmesine izin verdi.

Durdu, yoğun şekilde nefes alıyordu. Sırtındaki ağrı gerçek ötesiydi. Yüzü toprağın içindeydi. Burası ıslak, çamurluydu, ve nehir kenarındaydı. İsteseydi kendini karanlık nehre bırakabilirdi. Bunun yerine çalıkların derinlerine doğru emekledi. Güneş henüz yüzünü göstermemişti. Eğer orada kalır, hareket etmez, ses çıkarmazsa, bir ihtimal...

Göğsüne dokundu. Çektiğinde, eli kanla kaplanmıştı.

*

Ezatullah çitlerdeki delikte durdu. Dünyası dönüyordu. Eldrick'in peşinden koşmak başını döndürdü.

Elleri çitlerdeki zincire tutunarak ayakta durmasına yardım ediyordu. Kusmak isteyeceğini düşündü. Çalıkların arası karanlıktı. Onu orada bulmak için saatler harcaşabilirlerdi. O büyük, terkedilmiş binaya girebilirse, onu hiçbir zaman bulamayabilirlerdi.

Moahmmar, yanında duruyordu. Eğilmişti, elleri dizlerinin üstünde derin derin nefes alıyordu. Vücudu titriyordu. “Girmeli miyiz?” dedi.

Ezatullah kafasını salladı. “Zamanımız yok, onu iki kere vurdum. Hastalık onu öldürmezse, kurşunlar öldürecektir. Burada yalnız başına ölmesine izin vereceğim. Belki Allah, onun bu korkaklığına acır. Umarım. Öyle ya da böyle, onsuş devam etmeliyiz.”

Arkasına döndü ve panelvana doğru yürümeye başladı. Araç çok uzağa park edilmiş gibi duruyordu. Yorulmuştu, hastaydı, ama bir ayağını diğerinin önüne atmaya devam ediyordu. Her bir adım onu cennetin kapılarına yaklaşıtıyordu.

9. Bölüm

Saat 06:05

Terörle Mücadele Müşterek Komuta Binası – Manhattan Şehir Merkezi

“Luke, yapabileceğin en iyi şey adamlarını toplamak ve Washington’a gitmek” dedi takım elbiseli adam.

Luke, kontrol merkezinin ana odasında, baş döndürücü bir kaosun içinde duruyordu. Gün doğmuştu bile ve o zayıf gün ışığı çalışma odasının iki kat yukarısındaki pencerelerden sızıyordu. Zaman çok hızlı geçiyordu, ve kontrol merkezi bu süreçte karmakarışık, berbat bir hale gelmişti.

Odaya iki yüz kişi dolmuştu. En az kırk çalışma istasyonu vardı, bazılarında iki bazılarında üç kişi beşer bilgisayarın karşısında oturuyorlardı. Karşılarındaki büyük ekranda yirmi farklı televizyon ve bilgisayar ekranı gösteriliyordu. Ekranlarda Manhattan’ın, Bronx’un, Brooklyn’in dijital haritaları, Holland ve Lincoln Tünellerinin giriş ve çıkışlarını gösteren canlı yayınlar ve ülkede olduğu bilinen Arap teröristlerin sabıka fotoğrafları gösteriliyordu.

Ekranlardan üçünde, yardımcılarının cüce gibi görünmesine sebep olan iki metrelik boyuyla, kürsüdeki mikrofona, cesur New York sakinlerine evde kalmalarını ve evlatlarına sarılmalarını salık veren Vali DeAngelo vardı. Konuşmasını daha önceden hazırlanmış kağıtlardan okuyordu.

“En kötü senaryoda,” dedi Vali, sesi odanın farklı yerlerine yerleştirilmiş hoparlörlerden geliyordu, “ilk patlama anında birçok insan hayatını kaybedecek, ve o an, etrafta bir paniğe yol açacaktır. Halkın radyasyona maruz kalması, daha geniş kitlelerde ve alanda korku yaratacak ve bu ülkeye yayılacaktır. İlk patlama esnasında yayılan radyasyona maruz kalanların çoğu hastalanacak ve bazıları ölecektir. Temizlik masrafları devasa olacak, ancak; psikolojik ve ekonomik masrafların yanında bu devenin yanında pire kalacaktır. New York’un ana tren istasyonlarından birinde gerçekleşecek bir kirli bomba saldırısı, doğuyla olan deniz ulaşımını, öngörülebilir gelecek boyunca büyük sekteye uğratacaktır.”

“Ne hoş,” dedi Luke. “Onun bu konuşma yazılarını kim yazıyor merak ediyorum.”

Odayı taradı. Her ajansı temsil eden birileri vardı. Alfabe çorbası gibiydi. NYPD, FBI, NSA, ATF,DEP, hatta CIA. Yok artık, DEA da buradaydı. Luke emin olamadı, radyoaktif malzemenin çalınmasının uyuşturucuyla ilgili bir suçla ne alakası olabilirdi.

Ed Newsam, ÖMT’yi bulmak için kalabalığa karışmıştı.

“Luke, beni duydun mu?”

Luke arkasına, çözmesi gereken olaya döndü. Ed, Ulusal Güvenlik’ten Ron Begley ile birlikte duruyordu. Ron, 50’lerin ortasında kelleşen bir adamdı. İri, yuvarlak bir midesi ve tıknaz parmakları vardı. Luke onun hikayesini biliyordu. Masa başı işi olan, devletten, bürokrasiden gelen biriydi. 11 Eylül’de, hazinede vergi kaçakçılarını ve Ponzi şeması, yani zincir dolandırıcılarının izini süren bir ekibi yönetiyordu. Ulusal Güvenlik yaratıldığında, terörle mücadeleye geçmişti. Hayatında hiç tutuklama yapmamış, gereksiz yere silah sıkmamıştı.

“Eve gitmemi istediğinizi söylediniz değil mi?”

“Burada insanların işine karışıp onları kızdırıyorsun Luke.” Kurt Meyerson NYPD’deki patronunu arayıp, insanlara hizmetçinmiş gibi davrandığını söylemiş. Ve bir Özel Timi komuta ettin öyle mi? Bir Özel Tim. Beni dinle, bu onların işi. Senin, onların liderliğini kabul etmen gerekirdi. Bu böyledir.”

“Ron, bizi çağıran NYPD’ydi. Öyle sanıyorum ki bize ihtiyaç duydukları için aradılar. İnsanlar bizim nasıl çalıştığımızı biliyor.”

“Kovboylar,” dedi Begley. “Rodeocu kovboylar gibi çalışıyorsunuz.”

“Don Morris, buraya gelmem için beni yatağımdan kaldırdı. Don’la konuşabilirsin...”

Begley omuz silkti. Hayalet bir gülümseme belirdi yüzünde. “Don geri çağırılmıştır. Yirmi dakika önce bir helikoptere atlayıp gitti. Sana da aynısını tavsiye ederim.”

“Ne?”

“Aynen öyle. Bu sefer bir terfi aldı ve bu işle ilgilenmeyecek. Onu durum raporlarını sunmak ve brifingler için Pentagon’a aldılar. Gerçek üst seviye işler. Sanırım bu işi yapacak bir stajyer bulamadılar ve Don’a bu işi verdiler.”

Begley sesini alçalttı, ama Luke onu hala duyabiliyordu. “Sana bir tavsiye. Don’un emekli olmasına üç yıl var ve elinde neyi var? Don soyu tükenen bir tür. O bir dinazor, ve ÖMT de öyle. Bunu sen de, ben de biliyoruz. Bu ajans içindeki minik gizli ajanslar, bunlar hep yol kenarından gidiyor. Biz artık birleşiyor ve merkezileşiyoruz, Luke. Artık ihtiyacımız olan, veriye dayalı analiz. Gelecekte, suçları hep bu şekilde çözeceğiz. Bugün de, bu teröristleri bu şekilde yakalayacağız. Maço süper-casuslara, emekli olmuş, yaşlanan, binalardan iplerle inen, eski komandalara ihtiyacımız yok. Gerçekten, yok. Kahramancılık oynamak bitti. Aslında, düşününce biraz gülünç ve saçma.”

“Harika,” dedi Luke. “Bunları tavsiye olarak algılıyorum.”

“Öğretmenlik yaptığını sanıyordum,” dedi Begley. “Tarih, politik bilim, onun gibi bir şey.”

Luke onaylarcasına kafa salladı. “Yapıyorum.”

Begley Luke’un koluna etli elini koydu, “Onunla devam etmelisin.”

Luke, adamın elini itti ve takım arkadaşlarını bulmak için kalabalığa karıştı.

*

“Elimizde ne var?” dedi Luke.

Takımı ofisin dışındaki bir odada kamp kurmuştu. Birkaç boş masa bulmuşlar ve üstlerine dizüstü bilgisayarlar ve uydu bağlantılarıyla kendi komuta merkezlerini kurmuşlardı. Trudy ve Ed Newsam ve birkaç kişi daha oradaydı. Swann, bir köşeye üç dizüstü bilgisayarla çekilmişti.

“Don’u geri çağırdılar,” dedi Trudy.

“Biliyorum. Onunla konuştun mu?”

Başını salladı. “Yirmi dakika önce. Havalanmak üzereydi. O tamam diyene kadar bu dosya üzerinde çalışmamızı, kibarca herkesi yok saymamızı istedi.”

“Bana uyar. Tamam, neredeyiz?”

Yüzünde ciddi bir ifade vardı. “Hızlı gidiyoruz. 6 adet yüksek öncelikli araca kadar indirdik. Hepsisi, dün gece hastanenin bir sokak ötesine kadar yaklaşmış, ve detayları ilginç veya bir sıkıntı var gibi.”

“Bir örnek ver bana.”

“Tamam. Bir sosisli arabası eski bir Rus paraşütçü asker adına kayıtlı. Kameralardan takip ettiğimiz kadarıyla, bütün gece Manhattan’da dolaşip, seks işçilerine, pezevenklere, ve onların müşterilerine sosisli ve kola sattı.”

“Şu an nerede?”

“11. Caddede Jacob Javits Kongre Merkezi’nin güneyinde park halinde. Bir süredir hareket etmedi. Uyuduğunu düşünüyoruz.”

“Tamam, artık düşük öncelikli bir hedef haline gelmiş gibi. NYPD’ye paslayın, ne olur ne olmaz. Onu oradan çıkarıp aracını arar, başka ne sattığına bakabilirler. Sıradaki.”

Trudy kendi listesine baktı. Bir minivan, gözden düşmüş eski bir nükleer fizikçi tarafından Uber aracı olarak kullanılıyor. Kayıtlarda, bir kazada kullanılmaz hale geldiği ve hurdaya çıktığı görülen kırk tonluk bir dorse. Özel bir çamaşır yıkama servisine ait bir sevkiyat aracı, bir panelvan, plakası Long Island’da alakasız bir yer döşeme firmasına ait. Üç yıl önce çalındığı bildirilmiş bir ambulans.”

“Çalıntı bir ambulans?” dedi Luke. “Bu bir şeye benziyor.”

Trudy omzunu silkti. “Genelde yasadışı organ ticaretinde kullanırlar. Hasatları, kısa süre önce ölen hastalardan dakikalar içerisinde alınan organlardır. Organları alır, paketler, hızlıca hastaneden

çıkartırlar. Kimse hastane çevresinde park etmiş bir ambulansa ikinci kere kafasını çevirip de bakmaz.”

“Ama dün gece, belki de organ için beklemiyorlardı. Nerede olduklarını biliyor muyuz?”

Trudy başını salladı. “Hayır. Yerini bildiğimiz sadece Rus. Bu bir bilimden çok sanat gibi. Bu gözlem kameraları henüz her yerde değiller, özellikle Manhattan’dan çıkınca. Kameradan, bir kamyonun geçtiğini görüyorsun, daha sonra o kamyonu bir daha göremeyebilirsin. Belki on sokak sonra başka bir kamerada onu tekrar yakalarsın, veya belki de on kilometre sonra. Tır dorsesini en son George Washington köprüsünden New Jersey’e doğru giderken gördük. Çamaşır aracı 138. Cadde köprüsünden Güney Bronx’a geçti ve gözlerden kayboldu. Şu an bu saydıklarımın hepsini başka yollardan takip ediyoruz. Uber şirketini aradık, yer döşeme şirketini, ve çamaşırcıyı. Yakın zamanda bunlar hakkında bir şeyler biliyor olacağız. Karargahta bu kamera kayıtlarını inceleyen sekiz kişi var, hepsi de bu ambulansı arıyorlar.”

“İyi. Beni haberdar etmeye devam et. Banka işinden ne haber?”

Trudy’nin suratı taş kesildi. “Bu konuyu Swann’a sormalısın.”

“Tamam.” Swann’ın köşedeki küçük derebeyliğine doğru adım attı.

“Luke?”

Durdu. “Evet.”

Gözleriyle odayı kolaçan etti. “Konuşabilir miyiz? Özel.”

*

“Senin için yasa çiğnemediğim için beni kovacak mısın?”

“Trudy, seni kovmayacağım. Neden böyle şeyler düşünüyorsun ki?”

“Böyle söylemiştin, Luke.”

Şu her işe yarayan odalardan birinde ayakta duruyorlardı. İki adet boş masa ve bir pencere vardı burada. Halı yeni yapılmıştı. Duvarlar beyazdı ve üzerlerinde hiçbir şey yoktu. Köşelerden birinde, tavana yakın bir kamera vardı.

Görünüşe göre bu oda daha önce hiç kullanılmamıştı. Komuta merkezinin kendisi bir yıldan kısa bir süredir hizmet veriyordu.

Trudy’nin iri gözleri bir şey anlatırcasına ona dikilmişti.

Luke iç geçirdi. “Sana bir kaçış noktası veriyordum. Bunu anlayacağını düşünmüştüm. Eğer başın belaya girerse, suçu bana atabilirsin. Bütün yaptığın sana söylediğimi yapmak oldu. Beni dinlemezsen işini kaybedeceğinden korkmuşsun.”

Trudy ona doğru bir adım daha yaklaştı. Odanın içinde, onun şampuanının kokusunu, ve sık sık kullandığı parfümün kokusunu alabiliyordu. Kokuların kombinasyonu Luke’un dizlerine bir şey yapmıştı. Ufak ufak titrediklerini hissedebiliyordu.

“Bana direk bir emir veremezsin, Luke. artık ÖMT’de çalışmıyorsun.”

“İzindeyim.”

Trudy ona doğru bir adım daha yaklaştı. Gözleri gözlerine birer lazer gibi kitlenmişti. Gözlerinde zeka ve ateş vardı.

“Ve bıraktın... neden? Benim yüzümden mi?” dedi Trudy.

Başını salladı. “Hayır. Kendime ait nedenlerim vardı. Sen onlardan biri değildin.”

“Marshall kardeşler?”

Omuz silkti. “Bir gecede iki kişi öldürdüğünde, artık bir ara vermek için zamanın gelmiş demektir. Belki de kendini daha iyi tartmak için.”

“Yani benim için hiçbir zaman herhangi bir şey hissetmediğini mi söylüyorsun?” diye sordu Trudy.

Trudy’ye baktı, soru onu şoka uğratmıştı. Trudy’nin onunla flört ettiğini hep hissetmişti, ama oltaya hiç gelmemişti. Birkaç kere, kokteyllerde sarhoşken, karısıyla yaşadığı kötü tartışmalardan

sonra yakınlaşmışlardı. Ama, eşinin ve oğlunun varlığı, onları düşünmek, onu geri çekmiş, onu, aptalca bir şey yapmaktan alıkoymuştu.

“Trudy, biz birlikte çalışıyoruz.” dedi, kendinden emin, katı bir şekilde. “Ve ben evliyim.”

Trudy daha da yaklaştı.

“Ben evlenecek birini aramıyorum, Luke” dedi, kibar ve yumuşak bir şekilde, ve vücudunu aralarında yalnızca birkaç santim kalacak kadar Luke’a yaklaştırdı.

Trudy, ona yaslanmıştı. Luke’un kolları yandan sarkıyordu. Sıcaklığını, o yanındayken kontrol edilmesi güç dürtüyü, heyecanı ve enerjii ve şehveti hissetti. Trudy, kollarını Luke’un göğsüne koymak için kaldırdı, elleri gömleğine dokunur dokunmaz, biliyordu, Luke ya şimdi bir şeyler yapacak ya da kendini tamamen ona bırakacaktı.

Son bir üstün disiplin örneği göstererek, geriye doğru adım attı ve Trudy’nin ellerini centilmence kendinden uzaklaştırdı.

“Üzgünüm, Trudy,” dedi, sesi kısalmış gibiydi. “Seni önemsiyorum. Gerçekten. Ama bu iyi bir fikir değil.

Trudy kaşlarını kaldırdı, ama daha bir şey söyleyemeden, ahşap kapıya ağır bir yumruk geçirdi.

“Luke? Orada mısın?” Bu Newsam’ın sesiydi. “Gelip şuna bir bakmalısın. Swann bir şey buldu.”

Birbirlerine baktılar, Luke hiçbir şey yapmamasına rağmen, karısını düşündükçe deli gibi suçlu hissediyordu. Daha fazlası yaşanmadan kendini o pozisyondan çıkarmıştı ve bunu yapmasaydı, olacakların çalışma ortamını nasıl etkileyeceğini merak etmekten kendini alamıyordu.

En kötüsü de inkar etmesi imkansızdı; odadan ayrılmak istemiyordu.

*

Swann, üzerinde üç adet monitörün dizildiği bir masada oturuyordu. Seyrekleşen saç ve gözlükleriyle Luke’a NASA’da çalışan görev kontroldeki fizikçileri anımsatıyordu. Luke, Trudy ve Newsam ile onun arkasında ayakta duruyor, omuzunun üzerinden ekranlara bakıyordu.

“Bu Ken Bryant’ın banka hesabı.” dedi Swann, fareyi ortadaki ekrana getirerek. Luke detayları inceliyordu: para yatırmalar ve çekmeler, hesaptaki toplam para, 28 Nisan’dan 27 Mayıs’a kadarki bilgiler.

“Bu internet bağlantımız ne kadar güvenli?” dedi Luke. Odanın içine ve kapıdan dışarıya göz gezdirdi. Komuta merkezinin ana odası koridorun sonundaydı.

“Bu?” dedi Swann. Omuz silkti. “Burası bağımsız bir komuta merkezi. Kendi kulemize ve kendi uydularımıza bağlıyım ben. Bizim çocuklar şifreledi bunu. Sanıyorum ki CIA veya NSA bunu kırarak birini bulabilir ama neden uğraşınlar ki? Hepimiz aynı takımdayız, değil mi? Ben olsam endişelenmem. Bunun yerine şu banka hesabına odaklanırdım. Komik bir şey fark ettin mi?”

“Hesapta 24,000 dolardan fazla para var.”

“Evet,” dedi Swann. “Bir temizlikçi için oldukça kayda değer bir miktar. İlginç. Şimdi bir ay geri gidelim. 28 Mart ile 27 Nisan. Hesaptaki en fazla para yaklaşık 37,000 dolar, daha sonra harcıyor. İsimsiz bir hesaptan havaleler gerçekleşmiş, 5,000 dolar, sonra 4,000 dolar daha, sonra, ah gelir idaresini boş ver... 20,000 dolar ver.”

“Tamam,” dedi Luke.

“Bir ay daha geri git. Şubat sonu ile mart sonu. Başta 1,129 dolar varmış hesapta. Ayın sonuna doğru ise 9,000 doların üzerinde. Bir ay daha git, ocak sonu ve şubat sonu, ve hesap hiç 2,000 dolara ulaşmamış. Buradan da üç yıl geri gidersek, hesaptaki miktar 1,500 doların üstüne nadiren çıkmış. Bu adam aydan aya geçiniyormuş, ve Mart ayında, birden bire yüksek miktarda havaleler almaya başlamış.”

“Nereden geliyor bu paralar?”

Swann gülümsedi ve parmağını kaldırdı. “İşte eğlenceli kısmı. Gizli hesaplar konusunda uzmanlaşmış, küçük, denizaşırı bir bankadan. Banka, Grand Cayman adasında konumlandırılmış, ismi Royal Heritage Bankası.”

“Sistemlerine girebilir misin?” dedi Luke. Yanına baktı ve Trudy’nin onaylamayan bakışlarını fark etti.

“Bunu yapmama gerek yok,” dedi Swann. “Royal Heritage bankasının sahibi CIA, ajanın ismi Gregor Svetlana. Eskiden Kırmızı Ordu’da görev yapan bir Ukraynalı. Yirmi yıl önce, bazı eski, Sovyet silahları kaybolup batı Afrika’da kara borsadan çıktığında Ruslarla ters düşmüştü. Hafif silahlardan bahsetmiyorum, uçaksavar, tanksavar ve alçak irtifa gemi füzelerinden bahsediyorum. Ruslar onu baş aşağı asmaya hazırlardı. O da gidecek bir yeri olmadığından bize geldi. Langley’de bir arkadaşım var, ve Royal Heritage Bankası’ndaki hesaplar gizli olmaktan çok uzak, hatta işin aslı bütün Amerikan İstihbarat ekipleri için açık bir kitap. Tabii, banka müşterileri bunun farkında değil.”

“Yani bu havaleleri yapan hesabın sahibinin kim olduğunu biliyor musun?”

“Biliyorum.”

“Tamam, Swann,” dedi Luke. “Anlıyorum. Çok akıllısın. Şimdi sadede gel.”

Swann ekranları gösterdi. “Paraları yollayan hesabın sahibi, Bryant’ın ta kendisi. O hesap soldaki ekranda. Gördüğün gibi şuan yaklaşık 209,000 dolar var hesapta. Bu hesaptan diğerine, kişisel kullanımı için biraz biraz yolluyormuş. Birkaç ay geri gidersek görürüz ki Bryant’ın bu hesabı 3 Mart’ta, başka bir Royal Heritage Bank hesabından 250,000 dolarlık bir transferle açılmış ki o hesap da sağdaki ekranda.”

Luke sağdaki hesaba doğru baktı. Hesapta kırk dört milyon dolar vardı.

“Birileri Bryant’ı ucuza kapatmış.” dedi.

“Aynen.” dedi Swann.

“Kimmiş o?”

“İşte bu adam.” Ekranda bir adamın kimlik bilgileri ve fotoğrafı görüldü. Saçı beyazlamaya yüz tutmuş orta yaşlı biriydi. “Bu Ali Nassar. Elli yedi yaşında. İranlı. Tahran’da, nüfuzlu ve varlıklı bir aileden geliyor. London School of Economist’te okumuş, daha sonra Harvard Hukuk’u bitirmiş. Eve dönüp bir de oradan hukuk diploması almış, bu seferki Tahran Üniversitesi’nden. Sonuç olarak, iki ülkede de mesleğini icra edebiliyor. Kariyerinin büyük bir bölümünde uluslararası ticaret anlaşmalarında yer almış. Burada, New York’ta yaşıyor ve şuan Birleşmiş Milletlerde İranlı bir diplomat. Diplomatik dokunulmazlığı var.

Luke elini çenesine götürdü. Uzamaya başlayan sakalını hissedebiliyordu. Yorgun hissetmeye başlamıştı. “Doğru anlamamı sağla. Nassar, Ken Bryant’a ödeme yaptı, muhtemelen hastaneye erişim için, ve aynı zamanda hastane güvenliği ve bunları aşmakla ilgili bilgi almak için.”

“Muhtemelen, evet.”

“Yani, bu kişi muhtemelen New York’ta bir terör hücresi yönetiyor, tehlikeli maddelerin çalındığı ve dört kişinin öldüğü bir olayla alakası var, ve Amerikan yasalarına göre yargılanamıyor öyle mi ?”

“Tam olarak böyle görünüyor.”

“Tamam. Zaten hesabındasın, değil mi? Başka nerelere para yolluyormuş bakalım.”

“Bu biraz zamanımı alır.”

“Sorun yok. Bu sırada halletmem gereken işlerim var.”

Luke Ed Newsam’a bir bakış attı. Newsam’ın yüzü sert, bakışları düz ve boştu.

“Ne dersin, Ed? Benimle bir geziye çıkmak ister miydin? Belki Ali Nassar Bey’i bir ziyaret etmeliyiz.”

Newsam gülümsedi, daha çok somurtmaya benziyordu.

“Kulağa eğlenceli geliyor.”

10. Bölüm

Saat 06:20

Kongre Sağlık Merkezi – Washington, DC

Onu bulmak kolay değildi.

Jeremy Spencer, Rayborn House Ofis Binası'nın bodrum-altı katındaki gri renkli, kilitlenmiş çelik kapıların önünde ayakta duruyordu. Bu kapılar alt otoparkın bir köşesine gizlenmişti. Pek az kişi bu odanın varlığından haberdardı. Daha da azı nerede olduğunu biliyordu. Aptalca hissetti ama yine de kapıyı çaldı.

Kapıdan otomat sesi geldi ve açıldı. Kapıyı arkasından çekti, midesinde o belirsizliğin verdiği garip hissiyat vardı. Kongrenin spor salonu, kongre üyeleri dışında herkese kapalıydı, bunu biliyordu. Bu kural uzun süredir istisnasız bir şekilde korunuyordu ama o, davet edilmişti.

Bugün, genç yaşamının en önemli günüydü. Üç yıldır Washington'da bulunuyor ve kariyerinde ilerliyordu.

Yedi yıl önce, New York'taki karavan parkında yaşayan taşralı bir beyazdı. Ardından Binghampton'daki, New York Devlet Üniversitesi'nde tam burslu öğrenci oldu. Arkasına yaslanıp rahatlamaktansa, okul gazetesinde spiker/yorumcu ve kampusteki Cumhuriyetçilerin başkanı olmuştu. Çok zaman geçmemişti ki Breitbart ve Drudge'da yazıyordu. Bir zamanlar çok çalışması gereken biri, şimdi Newsmax'de çok iyi bir haberciydi, üstelik kongre ve yönetimin haberlerini yapıyordu.

Spor salonu havalı bir yer değildi. Birkaç koşu bandı, biraz ayna, bir platforma dizilmiş, kullanılmayan ağırlıklar vardı. Yaşlı bir adam, kulaklığını takmış, eşofman altı ve tişörtüyle koşu bandında yürüyüş yapıyordu. Jeremy, sessiz soyunma odasına girdi. Köşeyi döndü ve karşısında buluşmak için geldiği kişi duruyordu.

Bu adam ellilerin ortasında, gri saçlı ve uzundu. Açık bir dolabın önünde duruyordu, Jeremy onu profilden görmüştü. Sırtı düz, çenesi biraz öne çıkıktı. Üzerindeki tişört ve şort terden sıırıslılandı. Omuzları, kolları, göğsü, bacakları, her şeyi kaslı ve belirgindi. İnsanlığa önderlik eden biri gibi duruyordu.

Adam William Ryan'dı, Kuzey Carolina, Milletvekilleri Meclisi Başkanıydı. Jeremy onun hakkında her şeyi biliyordu. Serveti sülalesinden geliyordu. Devrim öncesinden beri tütün üretim tesislerinin sahibilerdi. Büyük-büyük dedesi sivil savaş sonrası toparlanma döneminde ABD Senatörlüğü yapmıştı. Güney Carolina Askeri Okulu'nu birincilikle bitirmişti. Etkileyici, kibar, öyle bir kendine güven ve hak edişle tutuyordu ki elindeki gücü, partisindeki çok az kişi ona rakip olmayı düşünebilirdi.

“Başkan Bey, efendim?”

Ryan döndü, ve Jeremy'yi görür görmez yüzünü bir gülümseme kapladı. Kırmızı ve beyaz harfleri olan koyu lacivert bir tişörtü üzerindeki. GURULU AMERİKAN yazıyordu sadece. Elini uzattı. “Kusura bakma.” dedi. “Hala biraz terli.”

“Önemli değil efendim.”

“Tamam” dedi Ryan. “Bu kadar ‘efendim’ yeter. Aramızda bana Bill diyebilirsin. Eğer bunu yapamazsan unvanım ile hitap edebilirsin. Bilmeni istediğim bir şey var. Seni ben çağırdım, ve sana bir ‘özel’ veriyorum. Bu akşam bütün medyanın katıldığı bir basın toplantısında konuşacağım. O ana kadar, bütün gün boyunca, bu kriz hakkındaki düşüncelerimi, kendi imzanla yayınlatabilirsin. Nasıl bir his?”

“Çok iyi hissettiriyor,” dedi Jeremy. “Bu bir onurdu. Ama, neden ben?”

Ryan sesini alçalttı. “Sen iyi bir çocuksun. Seni bir süredir takip ediyorum. Ve sana bir tavsiyede bulunmak istiyorum. Tamamen kayıt dışı. Bugünden itibaren, sen artık saldırgan bir yazar

değilsin. Sen olgun bir gazetecisin. Birazdan ağzımdan çıkacak her şeyi kelimesi kelimesine yazmanı istiyorum, ama yarından itibaren birazcık daha... incelikli olacaksın diyelim. Newsmax kendi çapında çok iyi tabii, ama bundan bir yıl sonra seni Washington Post'ta görebiliyorum. Sana orada ihtiyacımız var, ve bu gerçekleşecek. Ama önce, insanlar senin olgunlaşmış, sözde adaletli ve dengeli bir anakım haber muhabiri olduğuna inanmak zorunda. Bunun doğru olup olmadığı önemli değil. Her şey algılarla alakalı. Sana söylediklerimi anlıyorsun değil mi?”

“Sanırım anlıyorum.” dedi Jeremy. Kan beynine çıkmıştı, kulaklarıyla duyabiliyordu. Bu kelimeler, aynı zamanda heyecan verici ve korkutuculardı.

“Hepimizin bazı yerlerde arkadaşlara ihtiyacı var.” dedi Kongre Başkanı. “Buna ben de dahilim. Şimdi söyle bakalım.”

Jeremy telefonunu çıkardı. “Kayda... şuan başladık. Efendim, geçtiğimiz gece New York Şehri'nde yaşanan, radyoaktif maddelerin çalındığı devasa hırsızlık olayının farkında mısınız?”

“Fazlasıyla farkındayım.” dedi Ryan. “Bütün Amerikalılar gibi, derin endişelerim var. Yardımcılarım beni sabaha karşı dörtte haberi vermek için uyandırdı. Haber alma servisindeki insanlarla yakın ilişkiler içerisindeyiz, durumu yakından takip ediyoruz. Bildiğiniz gibi, İran'a savaş ilanı için Kongre'de çalışmalarım var, hani şu Başkan ve partisinin sürekli veto ettiği. Şuan İran, müttefikimiz, bağımsız Irak devletini işgal etmiş durumdadır, ve personelimiz Irak'taki konsolosluğumuza girip çıkmak için İran'ın kontrol noktalarından geçmez zorunda kalmaktadır. İnanıyorum ki, 1979'daki rehine krizinden beri daha utandırıcı bir durum olmamıştır.”

“Bu olayın İran tarafından icra ettirildiğini mi düşünüyorsunuz efendim?”

“Öncelikle, bunu hak ettiği şekilde tanımlayalım. Bir bomba patlamasa dahi, bu Amerikan toprağında gerçekleştirilmiş bir terör olayıdır. En az iki güvenlik görevlisi öldürülmüş, New York eyaleti korku içindedir. İkinci olarak, teröristlerin kim olduğuna dair henüz yeterli bilgiye sahip değiliz. Ama, biliyoruz ki dünya sahnesinde zayıf davranmak böyle olayları teşvik etmektedir. Gerçek gücümüzü göstermeli, sağ ve sol bir araya gelmeli ve kendimizi korumalıyız. Başkan bizlere katılması için davet ediyorum.”

“Sizce Başkan ne yapmalı?”

“Asgari olarak, ülke çapında acil durum ilan etmelidir. Kolluk güçlerine geçici süper güç tanınması gerekir, en azından bu kişiler yakalanana kadar. Mahkeme emri olmadan takip, aynı zamanda bütün tren ve otobüs istasyonlarında, havalimanları, okullar, meydanlar, alış-veriş merkezleri ve diğer kalabalık merkezlerde rastgele arama ve alıkoyma, bu izne dahil olmalıdır. Acilen harekete geçmeli, Amerika çapında her yerdeki radyoaktif maddeleri güvence altına almalıdır.”

Jeremy, gözlerini Ryan'ın delici gözlerine dikmişti. Gördüğü ateş arkasını dönmesine yetecek güçteydi.

“Ve asıl mesele şu: eğer bu saldırganların İranlı olduğu veya İran'ın bu işte parmağı olduğu ortaya çıkarsa ya savaş açmalı ya da aradan çekilmeli ve bizim bunu yapmamıza izin vermelidir. Eğer bu gerçekten bir İran saldırısıysa, bu bilgi dahilinde başkan, kendimizi ve Orta Doğu'daki müttefiklerimizi korumamıza engel teşkil ediyorsa...başka seçeneğim kalmıyor. Bizzat kendim, meclis soruşturması sürecini başlatacağım.”

11. Bölüm

Saat 06:43

Park Caddesi yakınlarındaki 75. Sokak – Manhattan

Luke, ajansın ciplerinden birinin arkasında Ed Newsam ile oturuyordu. Sessiz, ağaçlı bir yolda, modern, çift kanatlı cam kapılarının arkasında beyaz eldivenli kapıcının beklediği görkemli bir gökdelenin karşısındalardı. Beyaz eldivenli kapıcı kapıyı açtı, içeriden sarışın, beyaz elbiseli, zayıf bir kadın köpeğiyle yürüyerek çıktılar. Bunun gibi binalardan nefret ederdi.

“Bu saldırı en az bir kişiyi pek endişelendirmemiş.” dedi Luke.

Ed oturduğu koltukta yayıldı. Yarı uyanık gözüküyordu. Bej kargo pantolonu ve beyaz tişörtü, yontulmuş gibi hatlarıyla, bilardo topu gibi kafası ve kısa kesilmiş sakalıyla herhangi kimsenin onu federal ajan sanması zordu. Kesinlikle bu binanın içeriye kabul edeceği insanlardan değildi.

Luke, Ali Nassar’ı düşündükçe diplomatik dokunulmazlığına gıcık oluyordu. Nassar’ın bunu büyütmeceğini umdu. Tartışmaya sabrı yoktu.

Luke’un telefonu çaldı. Ekranına baktı. Tuşa bastı.

“Trudy,” dedi. “Sana nasıl yardımcı olabilirim?”

“Luke, bir parça istihbarat aldık.” dedi. “Don’la birlikte hastanede bulduğunuz beden.”

“Söyle.”

“İbrahim Abdulrahman, otuz bir yaşında. Libyalı, Trablus’ta çok fakir bir ailede doğmuş. On sekiz yaşında asker olmuş. Kısa zamanda, birkaç sene çalışacağı Abu Salim hapisanesine gönderilmiş. Burada mahkumlara insan haklarına aykırı davranışları olmuş, hükümet karşıtlarına işkence etmiş ve öldürmüş. Mart 2011’de rejim çökmeye yüz tutunca ülkesinden kaçmış. Olacakları görmüş olmalı. Bir sene sonra Londra’da bir Suudi Prens’in korumalığını yapmış.”

Luke’un omuzları düştü. “Hmmm. Libyalı bir işkenceci Suudi bir Prens için çalışıyor? Bu kişi daha sonra New York’ta radyoaktif madde çalarken ölüyor? Kim bu adam, gerçekten?”

“Aşırı gruplarla hiç bağı olmamış, güçlü politik inançları varmış gibi de durmuyor. Askeriyede özel biri değilmiş, özel bir eğitim almış gibi de görünmüyor. Bana sadece bir fırsatçı gibi görünüyor, kiralık kas gücü. On ay önce Londra’da kaybolmuş.”

“Tamam, şu ismi bir daha söyle.”

“İbrahim Abdulrahman. Ve Luke? Bir şeyi daha bilmen gerekiyor.”

“Söyle.”

“Bu bilgiyi ben bulmadım. Ana odadaki büyük ekranda yazıyordu. Bu NYPD’deki Meyerson denen adam, kimlik bilgilerine sahipmiş ama bizimle paylaşmamış ve kendi araştırmalarını yürütüyorlar. Bize vermedikleri bilgiyi herkese açık bir şekilde sundular. Bizi saf dışı bırakıyorlar.”

Luke Ed’e baktı ve gözlerini devirdi. Ajanslar arası bir sidik yarışı istediği son şeydi. “Tamam, pekala...”

“Dinle, Luke. Senin için endişeleniyorum. Buradaki arkadaşlarının sayısı tükenmek üzere ve uluslararası birilerinin yardım edeceğinden şüpheliyim. Neden bu banka hesabı bilgilerini ulusal güvenliğe yollayıp bu olayla onların ilgilenmesine izin vermiyoruz. İzinsiz eriştiğimiz bilgiler için özür dileriz, fazla istekli davrandık deriz. Şimdi gidip o diplomatla konuşursan, kendini riske atarsın.”

“Trudy, geldik bile.”

“Luke—”

“Trudy, kapatıyorum.”

“Sana yardım etmeye çalışıyorum.” dedi Trudy.

Kapattıktan sonra Ed’e doğru baktı.

“Hazır mısın?”

Ed hareketsizdi, binaya bakıyordu.

“Bunu yapmak için doğdum ben.”

*

“Size yardımcı olabilir miyim? dedi adam, onlar kapıdan girerken.

Parlak bir avize, binanın girişindeki tavandan sarkıyordu. Sağa doğru birkaç kanep ve tasarımcı elinden çıktığı belli olan bir çift sandalye vardı. Sol duvarda ise uzunca bir kontuarın arkasında başka bir görevli bekliyordu. Bu adamın önünde bir telefon, bir sürü bilgisayar ekranı vardı. Haberlerin açık olduğu bir televizyon setine de sahipti.

Adam yaklaşık kırk beş yaşında gözükiyordu. Gözleri kırmızımsı ve damarlıydı ama kan toplanmış gibi değildi. Saçı arkaya yatırılmıştı. Duştan yeni çıkmış gibi gözükiyordu. Luke’un tahminine göre adam o kadar uzun süredir burada çalışıyordu ki bütün gece içse bile gelip işini gözleri kapalı yapabiliirdi. Muhtemelen bu binaya girip çıkmış herkesin görüntüsünü tanıyor, biliyordu. Ve muhtemelen Luke ve Ed’in buraya ait olmadığını farkındaydı.

“Ali Nassar” dedi Luke.

Adam telefonun ahizesini kaldırdı. “Nassar Bey. Teras süiti. Kim geldi diyelim?”

Ed, hiçbir şey söylemeden tezgahın üzerinden telefonun alıcısına doğru uzandı ve aletin üstündeki tuşa basmak suretiyle adamın konuşmasını kesti. Ed büyük biriydi ve aslan gibi güçlü bir adamdı ama bir ceylan gibi akışkan ve zarif hareket ederdi.

“Kimsenin geldiğini söyleyemezsin.” dedi Luke. Kapı görevlisine rozetini gösterdi. Ed de aynısını yaptı. “Federal ajan. Nassar Bey’e birkaç soru sormamız gerekiyor.”

“Korkarım şu an bu mümkün değil. Nassar Bey sabahları saat sekizden önce kimseyi kabul etmez.”

“O zaman ahizeyi neden kaldırdın.” dedi Newsam.

Luke, Ed’e baktı. Bu hızlı bir cevaptı. Ed, okullardaki münazara ekiplerinde yer almış birine benzemiyordu, ama gayet iyi bir cevaptı.

“Haberleri izledin mi?” dedi Luke. “Radyoaktif atıkların kayıp olduğundan haberdar mısınız? Nassar Bey’in bu konuda bilgisi olduğuna inanıyorum.”

Adam karşıya doğru bakakaldı. Luke gülümsedi. Nassar’ın kuyusunu zehirlemişti. Bu adam bir iletişim ağının merkezi gibiydi. Yarına kadar binadaki herkes hükümetin Nassar Bey’e terör eylemiyle soru sormak için geldiğini bilecekti.

“Üzgünüm efendim.” diye başladı adam.

“Üzgün olmana gerek yok.” dedi Luke. “Bütün yapman gereken teras katına ulaşımımızı sağlamak. Eğer yapmazsan seni adaletin yerini bulmasına engel olmaktan tutuklayacağım ve buradan elinde kelepçelerle bizzat çıkaracağım. Bunu istemediğine eminim ve ben de bunu yapmak istemiyorum. Yani bize o kodu veya şifreyi veya her neyse vermeli ve işine devam etmelisin. Ve bilmelisin ki biz içindeyken asansörle oynarsan seni sadece adaletin yerini bulmasına engel olmaktan tutuklamakla kalmam, aynı zamanda dört kişinin ölümüne ve radyoaktif maddelerin çalınmasına yardım ve yataklık etmekten de yargılanmanı sağlarım. Sen on iki ay boyunca Rakers Island hapisanesinde yargılanmayı beklerken çürürsün, yargıçsa kefalet bedelini on milyon dolar olarak belirler. Bu sana çekici geliyor mu...” Luke adamın göğsünde asılı isimliğe baktı.

“John?”

*

“O adamı gerçekten tutuklayacak mıydın?” dedi Ed.

Binanın güneybatı köşesinde, cam bir tüpün içinde hareket eden camlı bir asansördü. Asansör yükseldikçe şehrin görüntüsü önce nefes kesici olmaya başlamıştı, ardından da baş döndürücü. Çok geçmeden, görüş alanı genişlemişti, Empire State Binası tam karşılarında, Birleşmiş Milletler binası

ise sollarındaydı. Uzaklardan, LaGuardia Havalimanına yaklaşan uçakların sabah güneşinde parıltısı geliyordu.

Luke gülümsedi. “Ne için tutuklayacaktım?”

Ed kıkırdadı. Asansör yukarı çıktıkça çıkıyordu.

“Yorulduğum. Don beni aradığımda yatağıma girmek üzereydim.”

“Biliyorum.” dedi Luke. “Ben de.”

Ed kafasını salladı. “Bu sabahladığımız işleri epeydir yapmıyordum ve özlemiyorum.”

Asansör en üst kata ulaştı. Asansörün kata geldiğini belirten sıcak bir ton ses duyuldu, kapılar kayarak açıldı.

Koridora adım attılar. Yerler cilalanmış taşla kaplıydı. Tam karşılarında, on metre ileride, iki adam duruyordu. Takım elbiseler içerisinde, iri adamlar, koyu tenli, belki İranlılardı. Bir çift kanatlı kapıyı koruyorlardı. Luke pek umursamadı.

“Sanırım bizim kapıcı önceden haber verdi.”

Koridordaki adamlardan biri elini kaldırdı ve salladı. “Hayır. Geri gitmelisiniz. Buraya giremezsiniz.”

“Federal ajanlarız.” dedi Luke. O ve Ed adamlara doğru yürüyorlardı.

“Hayır! Buna yetkiniz yok. Girişinize izin veremeyiz.”

“Sanıyorum ki rozetimi göstermeye uğraşmama gerek yok.” dedi Luke.

“Evet,” dedi Ed. “Gereksiz.”

“İşaretimle, tamam?”

“Tabii.”

Luke birazcık bekledi.

“Tamam”

Adamların 2 metre uzağındalardı. Luke kendi hedefine doğru adım attı ve ilk yumruğu salladı. Yumruğunun ne kadar yavaş görüldüğüne inanamadı. Adam ondan 25cm uzundu. Büyük bir kuşun kanat açıklığına sahipti. Adam bu yumruğu kolayca engelledi, Luke’un bileğini tutmuştu. Güçlüydü. Luke’u kendine çekti.

Luke adamın kasıklarına diz atmak için bacağına savurdu ama adam bacağıyla engellemiştir bunu da. Adam devasa eliyle Luke’un gırtlakını sıktı. Bir kartalın avının etine saplanan pençeleri gibi.

Luke, serbest kalan elini adamın gözlerine savurdu. Orta ve işaret parmaklarıyla adamın gözlerini hedeflemişti. Tam isabet değildi ama işe yaramıştı. Adam Luke’u bıraktı ve geriye doğru bir adım attı. Gözleri sulanmıştı. Gözlerini kırıştırdı ve başını salladı. Gülümsedi.

Kavga çıkıyordu.

Newsam oradaydı, ani ve bir hayalet gibi. Adamın kafasını iki eliyle tuttuğu gibi, duvara sertçe vurdu. Şiddet, içten ve yoğun. Bazı insanlar rakibinin kafasını duvara vururdu. Ed Newsam sanki adamın kafasıyla duvarı kırmaya çalışıyordu.

Bam!

Adamın suratı ürkmüş gibi gözüküyordu.

Bam!

Çenesi gevşemiştir.

Bam!

Gözleri kaydı.

Luke elini kaldırdı. “Ed! Tamam. Sanırım onu hakladın. O tamamdır. Yavaşça yere bırak adamı. Yerler mermer gibi görünüyor.”

Luke diğer muhafıza baktı. Adam, gözleri kapalı, ağzı açık, kafası duvara yaslanmış şekilde çoktan yere yayılmış oturuyordu. Ed çoktan ikisiyle de ilgilenmişti. Luke adamı morartamamıştı bile.

Luke cebinden birkaç tane plastik kelepçe çıkardı ve adamın yanına diz çöktü. Adamı bileklerinden bağladı. Sıkı bir şekilde bağlıyordu, kurbanlık hayvanı bağlar gibi. Eninde sonunda

biri gelip bu adamları çözecekti. Bunu yaptıklarında adam muhtemelen bir saat daha ayaklarını hissedemeyecekti.

Ed de kendi payına düşen adama aynısını yapıyordu.

“Biraz paslanmışsın Luke.” dedi.

“Ben? Yok canım. Dövüşmem beklenmiyor ki benim. Beni kafam için işe aldılar.” Adamın ileyle sıkıldığı yeri hala hissedebiliyordu. Ertesi güne ağrıyacaktı.

Ed kafasını salladı. “Delta Force’taydım, senin gibi. Nuristan’daki Stanley Combat Outpost operasyonundan iki sene sonra geldim. İnsanlar hala ondan bahsediyor. Sizi nasıl oraya attıklarını ve çiğnenip geçildiğinizi. Sabaha, savaşan sadece üç kişi kalmış. Sen de onlardan biriydin. Öyle değil mi?”

Luke homurdandı. “Böyle bir şeyin varlığından...”

“Bana da mı Luke?” dedi Ed. “Gizli ya da değil, hikayeyi biliyorum.”

Luke, hayatını hava geçirmeyen bölümlerde yaşamayı öğrenmişti. Nadiren ileri üsteki çatışmadan bahsederdi. Afganistan’ın doğu köşesinde, neredeyse bir ömür önceydi bu olay. Öyle ulaşılması zor bir yerdeydi ki oraya asker götürmek bile başlı başına bir şeydi. Çağlar öncesi bir hikayeydi bu. Karısının bile haberi yoktu.

Ama Ed bir Delta’ydı, yani...tamam.

“Evet,” dedi. “Oradaydım. Kötü istihbarat bizi oraya götürdü, ve o gece hayatımdaki en kötü geceye dönüştü.” Yerde yatan adamlara işaret etti.

“*Happy Days*’in bir bölümü gibi görünüyorlar. Dokuz iyi adam kaybettik. Gün ağarmadan önce cephanemiz bitti.” Luke kafasını salladı. “Çirkinleşti. Çoğu adamımız ölmüştü bile. Ve sadece üçümüz hayatta kalmayı başarmıştık... Gerçekten geri gelebildik mi bilemiyorum. Martinez’in belden aşağısı felç kaldı. Son duyduğumda Murphy evsiz kalmış, gaziler için psikiyatrik yardım merkezine gidip geliyordu.

“Ya sen?”

“Hala kabuslar görüyorum.”

Ed adamın kollarını bağlıyordu. “Bölge güvenli hale geldikten sonra temizlik yapan arkadaşlardan birini tanıyordum. Söylediğine göre o tepede 167 ceset saymışlar, bizimkiler hariç. Bu ölümlerden 21 tanesi yakın dövüş sonucu gerçekleşmiş.”

Luke ona baktı. “Bunu neden bana söylüyorsun?”

Ed omuz silkti. “Biraz paslanmışsın. Bunu kabul etmekte utanacak bir şey yok. Akıllı olabilirsin, küçük olabilirsin, ama aynı zamanda kuvvetlisin de, aynı benim gibi.”

Luke bir kahkaha kopardı. “Tamam, biraz paslandım. Ama sen kime küçük diyorsun?” Güldü, o sırada Ed’in devasa cüssesine, yukarı doğru bakıyordu.

Ed de güldü. Yerde yatan adamların ceplerini kontrol etti. Birkaç saniye içerisinde aradığını buldu. Yanlarında duran çift kanatlı kapının, duvarda asılı olan dijital kilidinin anahtarı görevi gören bir kart.

“Girelim mi?”

“Önden buyur” dedi Ed.

12. Bölüm

“Burada olmaya hakkınız yok.” diye bağırdı adam. “Dışarı! Evimden gidin!”

Geniş bir oturma alanında duruyorlardı. Uzak köşede, o harika manzaranın üzerine, yerden tavana olan camların yanında, beyaz bir kuyruklu piyano vardı. Gündüz ışığı camlardan içeriye süzülüyordu. Yakınlarında berjerlerle birlikte duran modern bir divan ve masa takımı, duvara asılmış dev boyutlu bir ekranın önünde, grup halinde duruyorlardı. Bu ekranın tam karşısındaki duvarda ise, üç metre boyunda, parlak renklerde lekeler ve damlalar olan kocaman bir tuval asılıydı. Luke sanattan anlardı, tahminine göre bu bir Jackson Pollock'du.

“Evet, koridordaki bütün o adamlardan geçtik,” dedi Luke. “Burada olmamamız gerekiyor ama... işte, buradayız.”

Adam uzun değildi. Kalın ve kısaydı, üzerinde lüks, beyaz bir sabahlık vardı. Elinde büyük bir tüfek tutuyordu ve onlara nişan almıştı. Luke'a göre bu eski bir Browning safari silahıydı, muhtemelen .270 Winchester mühimmatla doldurulmuştu. O şey dört yüz metreden bir Kanada geyiğini yere serebilirdi.

Luke odanın sağına, Ed ise soluna doğru hareket etti. Adam tüfeği bir ona bir diğerine doğrultuyor, hangisini hedefleyeceğini bilmiyordu.

“Ali Nassar?”

“Kim soruyor?”

“Ben Luke Stone. O da Ed Newsam. Bizler federal ajanlarız.”

Luke ve Ed adamın etrafında daire çiziyorlar ve gittikçe yaklaşıyorlardı.

“Ben, Birleşmiş Milletlere bağlı bir diplomatım. Yetkiniz bana işlemez.”

“Biz sadece birkaç soru sormak istiyoruz.”

“Polisi aradım. Birkaç dakika içerisinde burada olurlar.”

“Bu durumda neden silahımı yere koymuyorsun? Dinle, bu eski bir silah. Kurmalı bir silah. Eğer ateşlersen, tekrar kurmak için vaktin olmayacak.”

“O zaman seni öldürür diğerinin yaşamasına izin veririm.”

Luke'a doğru döndü. Luke duvar boyunca hareket etmeye devam etti. Luke ellerini kaldırıp bir tehdit oluşturmadığını göstermek istedi. Hayatında o kadar çok silah doğrultulmuştu ki ona, sayısını çoktan unutmuştu. Yine de, bu seferki hakkında o kadar da iyi hissetmiyordu. Ali Nassar pek iyi bir nişancı gibi gözüküyordu, ama o silahı ateşlemeyi becerirse bir şeylerde büyük bir delik açacağı kesindi.

“Senin yerinde olsam şuradaki büyük adamı vururdum. Çünkü, eğer beni vurursan, o adamın sana ne yapacağını kimse bilemez. Beni seviyor.”

Nassar tereddüt etmedi. “Hayır, seni öldürecekim.”

Ed adamın arkasında, 3 metre yaklaşmıştı bile. Saniyenin ufak bir bölümünde bu mesafeyi kat etti. Nassar tetiği çektiği sırada, Ed tüfeğin namlusuna hamle yaptı ve yukarı itti.

PAT!

Dairenin içinde oldukça yüksek sesli bir patlama yaşandı. Tavanın beyaz plastik kaplamasında kocaman bir delik açılmıştı.

Ed bir hamlede silahı kavrayıp yukarı itmiş, Nassar'ın çenesine yumruk atmış ve onu berjerlerden birine oturmuştu.

“Tamam, otur. Dikkatli ol, lütfen.”

Nassar yumruğun etkisiyle sarsılmıştı. Gözlerinin tekrar yerine gelmesi birkaç saniye almıştı. Şişkin ellerinden birini çenesindeki şişmeye başlamış kızarıklığın üstüne koymuştu.

Ed, Luke'a tüfeği gösterdi. “Buna ne diyorsun?” Parlatılmış namlusu ve inci işlemeli kundağıyla gösterişli bir tüfektir. Birkaç dakika önce, muhtemelen duvarların birinde asılıydı. Luke, dikkatini koltukta oturan adama yöneltmişti. Tekrar, en baştan başladı.

“Ali Nassar?”

Adam çocuk gibi surat asıyordu. Luke’un oğlu Gunner’in dört yaşındaki hali gibi kızgın görünüyordu.

Kafasıyla onayladı. “Belli ki öyle.”

Luke ve Ed vakit kaybetmiyor, hızlı hareket ediyorlardı.

“Bana bunu yapamazsınız.” dedi Nassar.

Luke saatine baktı. Saat 7’ydi. Polisler her an burada olabilirlerdi.

Ana oturma odasının hemen yanındaki ofise almışlardı onu. Nassar’ın sabahlığını üstünden almışlardı. Terliklerini almışlardı. Sadece ona sıkıca oturan beyaz bir donu giyiyordu. Büyük göbeği dışarı fırlamıştı. Bir davul gibi gergindi. Onu başka bir koltuğa oturtmuş, kollarını bu koltuğun kollarına, ayaklarını da ayaklarına bağlamışlardı.

Ofisin içindeki masada eski tip bir bilgisayar ve ekran vardı. Bilgisayarın kasası kalın, çelik bir kasayla yere sabitlenmişti. Bu kutuyu açmak mümkün görünmüyordu, kilidi, kapağı yoktu veya başka bir şeyi yoktu. Sabit diske ulaşmak ancak bir kaynakçının marifeti olabilirdi, ve bunun için zaman olmayacaktı.

Luke ve Ed, Nassar’ın dibinde duruyorlardı.

“Grand Cayman Adalarındaki Royal Heritage Bank’ta gizli bir hesabın var.” dedi Luke. “3 Mart’ta Ken Bryant’ın sahibi olduğu bir hesaba 250,000\$ yolladın. Ken Bryant, dün gece Harlem’de bir apartmanda boğularak öldürüldü.

“Neden bahsettiğiniz bilmiyorum.”

“Bu sabah Center Medical Center’ın bodrum-altında yaşamını yitiren İbrahim Abdulrahman isimli adamın işverenisiniz. Radyoaktif madde çalarken kafasına dayanarak ateşlenen bir silahla öldürüldü.

Adamın yüzünde bu ismi tanıdığını belirtir, ufak bir titreme göründü.

Luke derin bir nefes aldı. Normalde, böyle birini sorguya çekmek için saatleri olurdu. Bugünse sadece dakikaları vardı. Biraz hile yapması gerekiyordu.

“Bilgisayarın neden yere sabitlenmiş?”

Nassar omzunu silkti. Kendine güveni yerine geliyordu. Luke neredeyse bunu görebiliyordu, bir sel gibi geliyordu. Adam kendine inanıyordu. Onları durdurabileceğine inanıyordu.

“Orada ciddi miktarda gizli bilgi var. Fikri mülkiyet ile ilgili iş anlaşmaları yapacak olan müşterilerim var. Aynı zamanda ben, belirttiğim gibi, Birleşmiş Milletlere atanmış bir diplomatım. Bazen özel haberler aldığım olur... gizli bilgiler. Böyle bir pozisyonda olmamın sebebi gizliliğe gösterdiğim özendir.

“Olabilir,” dedi Luke. “Ama bir de ben gözümle görmek isterim şu bilgileri dolayısıyla sizin şifrenize ihtiyacım var.”

“Korkarım bu mümkün değil.”

Nassar’ın arkasında, Ed, güldü. Homurtu gibi duyuldu.

“Nelerin mümkün olabildiğini bilsen şaşardım.” dedi Luke. “Kesin olan şey bizim senin bu bilgisayarına erişeceğimiz. Ve sen o şifreyi vereceksin. Şimdi, bunu yapmanın bir kolay bir de zor yolu var. Seçim senin.”

“Bana hiçbir şey yapmayacaksınız.” dedi Nassar. “Başınız zaten büyük belada.”

Luke, Ed’e baktı. Ed, Ali Nassar’ın sağ tarafına geçti ve çömeldi. Nassar’ın sağ elini, güçlü elleriyle tuttu.

Luke ve Ed dün gece tanışmışlardı, ama şimdiden, sözcükleri kullanmadan iletişim kurabiliyorlardı. Sanki birbirlerinin aklını okuyorlardı. Luke bunu daha önce yaşamıştı, genelde Delta Force gibi özel tim elemanları arasında olmuştu. Bu ilişki düzeyi, genelde daha uzun sürede gelişirdi.

“Oradaki piyanoyu çalıyor musun?” dedi Luke.

Nassar başını salladı. “Klasik müzik eğitimi aldım. Gençken konserlerde çaldım. Hala, biraz eğlenmek için çalarım.”

Luke, Nassar'la göz göze gelmek için çömeldi.

“Ed birazdan parmaklarını kırmaya başlayacak. Bu piyano çalmanı zorlaştırır. Ve canın yanacak, muhtemelen epey yanacak. Eminim senin gibi bir adam bu tür acılara alışık değildir.”

“Yapmayacaksınız.”

“İlkinde üçe kadar sayacağım. Bu sana, ne yapmak istediğine karar vermek için son birkaç saniye verecek. Senin aksine, biz insanların canını yakmadan önce onları uyarırız. Radyoaktif madde çalıp milyonlarca masum insanın canını hedefleyen insanlar değiliz biz. İlk parmaktan sonra uyarı yapmayacağım. Sadece Ed'e bakarım ve o da sıradaki parmağını kırar. Anlıyor musun?”

“İşini elinden alacağım.” dedi Nassar.

“Bir.”

“Gücü olmayan küçük adamlarsınız. Buraya geldiğiniz için, sonsuza dek pişmanlık duyacaksınız.”

“İki.”

“Sakın cüret edeyim demeyin!”

“Üç.”

Ed, Nassar'ın serçe parmağını ikinci ekleminden kırdı. Bunu hızlıca, çaba sarf etmeden halletti. Luke çatırtıyı duymuştu, ardından Nassar'ın bağırırları geldi. Serçe parmak dışı doğru bükülmüşü. Görünüşünde tiksindirici bir durum vardı.

Luke, Nassar'ın çenesinin altından tuttu ve kafasını hafifçe kaldırdı. Nassar'ın dişlerini sıkmişti. Yüzü kıpkırmızı olmuş, güçlükle nefes alıyordu. Ama gözleri sert bakıyordu.

“O sadece serçeydi.” dedi Luke. “Sıradaki baş parmağın. Başparmaklar serçe parmaklardan çok daha fazla acır. Aynı zamanda daha da önemlidirler.”

“Sizler hayvansınız. Size hiçbir şey söylemeyeceğim.”

Luke Ed'e baktı. Ed'in yüzünde değişiklik olmamıştı, hala sert görünüyordu. Omzunu silkti ve başparmağı kırdı. Bu sefer yüksek bir kırılma sesi duyuldu.

Luke ayağa kalktı ve adamın acı feryatlarına izin verdi. Bu ses sanki kulakları yarıyordu. Sanki bir korku filmindeymiş gibi, çığlığın apartman dairesinde yankılandığını duyabiliyordu. Belki de mutfaktan bir el havlusu getirip ağzına tıkmalıları.

Odada bir aşağı bir yukarı gezindi. Bu işten hoşlanmıyordu. Bu işkenceydi, bunu anlayabiliyordu. Ama adamın parmakları iyileşecekti. Eğer bir metro istasyonunda kirli bir bomba saldırısı gerçekleşirse, bir sürü insan ölecekti. Kimse hiçbir zaman iyileşmeyecekti. Terazinin bir tarafında adamın parmakları, diğer tarafında metroda ölecek insanlar, karar vermek kolaydı.

Nassar artık ağlıyordu. Burnundan renksiz bir akıntı geliyordu. Deli gibi nefes almaya çalışıyordu. *hah-hah-hah-hah* gibi bir ses çıkıyordu.

“Bana bak” dedi Luke.

Adam dediği gibi yaptı. Gözleri artık sertliğini kaybetmişti.

“Görünüşe göre başparmağınla dikkatini çekebildik. Yani sıradaki sol elindeki. Bundan da sonra dişlerine başlayacağız. Ed?”

Ed adamın soluna geçti.

“Halil Cibran.” diye nefes verdi Nassar.

“Ne dedin? Seni duyamadım.”

“Halil alttan çizgi Cibran. Şifre bu.”

“Yazar olan mı?” dedi Luke.

“Evet.”

“Peki aşk ile çalışmak nedir?” dedi Ed, Cibran'dan alıntı yaparak.

Luke gülümsedi. “Kumaş yüreğinizden çekilmiş ipliklerle dokumaktır, sevgiliniz giyecekmişçesine. Evdeki, mutfak duvarımızda asılı. Çok seviyorum böyle şeyleri. Sanırım burada üç tane umutsuz romantik var.”

Luke bilgisayarın başına gitti ve dokunmatik bölümde ellerini kaydirdi. Şifre kutusu göründü. Kelimeleri girdi.

Halil_Cibran

Masaüstü göründü ekranda. Arka planda, önünde sarı ve yeşil çimlerin uzandığı karlarla kaplı bir dağ fotoğrafı vardı.

“İşe yaradı. Teşekkürler, Ali.”

Luke kargo pantolonunun yan cebinden, Swann’dan aldığı belleği çıkardı. USB girişlerinden birine taktı. Bu belleğin hafızası devasa boyuttaydı. Bu adamın bilgisayarındaki bilgilerin tamamını kolayca yutabilirdi. Şifrelenmiş bilgiyi kırmakla daha sonra uğraşabilirlerdi.

Dosya transferini başlattı. Ekranda yatay bir yükleme kutucuğunun içinde bir gösterge çubuk belirdi. Gösterge çubuğu, sol taraftan başlayarak yeşil renkte dolmaya başlamıştı. Yüzde üç, yüzde dört, beş. Bu çubuğun altına, dosya isimleri bir fırtına gibi görünüyor ve kayboluyor, ve her biri hedefteki belleğe kopyalanıyordu.

Yüzde sekiz. Yüzde dokuz.

Ana odanın hemen dışında, ani bir bir karmaşa ve gürültü kopmuştu. Ön kapılar patlarcasına açılmıştı. “Polis!” diye bağırıyor biri. “At silahımı! At yere!”

Dairenin içinde ilerliyor, bir şeyleri deviriyor, kapıları kırıyorlardı. Gelen seslere bakılırsa içeride bir sürü polis vardı. Her an burada olabilirlerdi.

“Polis! Yat! Yat! Yat yere!”

Luke yükleme çubuğuna bir bakış attı. Yüzde on iki de takılmış görünüyordu.

Nassar, Luke’a baktı. Gözlerini yoğun bir şekilde örten göz kapaklarından damlalar akıyordu. Dudakları titriyordu. Yüzü kırmızıydı, neredeyse çınlıplak vücudu ter içinde kalmıştı. Hiçbir şekilde zafer kazanmış veya hakkı korunmuş görünmüyordu.

13. Bölüm

Saat 07:05

Baltimore, Maryland, Fort McHenry Tüneli'nin Güneyi

Eldrick Thomas bir rüyadan uyandı.

Rüyada; dağlarda, yüksek bir yerde, bir kulübedeydi. Hava soğuk ve temizdi. Rüya gördüğünü biliyordu çünkü daha önce hiç böyle bir kulübede bulunmamıştı. İçeride, ateşi yanan, taştan bir şömine vardı. Ateş ılıktı ve ellerini alevlere doğrultmuştu. Yan odada büyükannesinin sesini duyabiliyordu. Eski bir kilise ilahisi okuyordu. Çok güzel bir sesi vardı.

Gözlerini gün ışığına açmıştı.

Büyük acı içindeydi. Göğsüne dokundu. Kandan yapış yapış olmuştu ama ateş edilmek onu öldürmemişti. Radyoaktiviteden dolayı hastaydı. Bunu hatırladı. Etrafına bakındı. Etrafı çalılarla kaplı bir çamur birikintisinde yatıyordu. Soluna doğru oldukça büyük bir su birikintisi gibi bir şey görüyordu, bir nehir veya bir liman gibi. Yakında bir yerlerde bir otoyol olduğunu duyabiliyordu.

Ezatullah onu oraya kadar kovalamıştı. Ama bu... uzun zaman önceydi. Ezatullah, muhtemelen çok uzaklardaydı şimdi.

“Hadi adamım.” sesi karga gibi çıkıyordu. “Hareketlenmelisin.”

Orada öylece kalmak kolaydı. Ama eğer böyle yaparsa ölecekti. Ölmek istemedi. Artık cihatçı olmak istemiyordu. Sadece yaşamak istedi. Hayatının geri kalanını hapiste geçirse bile problem değildi. Birçok kez hapse girmişti. İnsanların iddia ettiği kadar kötü değildi.

Ayağa kalkmaya çalıştı; ancak, bacaklarını hissedemiyordu. Bacakları gitmişti. Karnının üstüne yuvarlandı. Elektrik çarpmışçasına içi kavruldu sanki. Karanlık bir yere gitmişti. Bir süre sonra geri döndü. Hala oradaydı.

Sürünmeye başladı, elleriyle toprağı ve çamuru kavırıyor ve kendini ileri doğru çekiyordu. Bir tepenin en üstüne sürükledi vücudunu, dün gece üstünden düştüğü tepe, hayatını kurtaran tepeydi bu. Acı yüzünden ağlıyordu, ama devam etti. Acıyı pek önemsemiyordu, sadece bu tepeyi çıkmaya çalışıyordu.

Uzun bir süre geçti. Çamurun içinde yüzüstü yatıyordu. Çalılar burada daha bir yoğundu. Etrafına baktı. Nehrin üstündeydi. Çitteki delik tam karşısında duruyordu. İçinden sürüklenerek geçti.

Tam çitin dibinde, kendini doğrultmaya çalışırken yakalandı. Acı içinde bağıyordu.

İki yaşlı siyahi adam beyaz kovaların üzerinde oturuyorlardı, pek de uzakta değillerdi. Sürreal bir netlikle görebiliyordu onları. Daha önce kimseyi bu kadar berrak bir şekilde görmemişti. Oltaları, olta takımı kutuları ve büyük beyaz bir kovaları vardı. Tekerlekli, büyük, mavi bir buzlukları vardı. Büyük beyaz torbaları ve köpük McDonald's kutuları vardı. Arkalarında da eski ve paslı bir Oldsmobile.

Sanki cenneti yaşıyorlardı.

Tanrım, lütfen onlar gibi olayım.

Bağırınca iki adam da ona doğru koştu.

“Dokunmayın bana!” dedi. “Ben zehirliyim.”

14. Bölüm

Saat 07:09

Beyaz Saray – Washington, DC

Amerika Birleşik Devletleri başkanı, Thomas Hayes, kumaş pantolonu ve gömleğiyle, Beyaz Sarayın aile mutfağındaki tezgahın yanında, ayakta duruyordu. Bir muz soydu ve kahvenin olmasını bekledi. Yalnız olduğu zamanlarda, buraya sessizce gelir ve kendine basit bir kahvaltı hazırlamaktan hoşlanırdı. Henüz kravatını bağlamamıştı bile. Ayakları çıplaktı. Ve karanlık düşünceler onu kemiriyordu.

Bu insanlar beni canlı canlı yiyorlar.

Bu düşünce, zihninde davetsiz misafir gibiydi, bugünlerde daha sık yaşanmaya başlamış bir şeydi bu. Bir zamanlar, bildiği en iyimser insandı o. En genç zamanlarından beri, nereye giderse gitsin, ne yaparsa yapsın en iyi performans gösteren kişi olmuştu. Sınıfının en iyi derecelere sahip öğrencisi olarak okula veda konuşmasını o yapmıştı, kürek takımının kaptanlığını o yapmıştı, okul öğrenci konseyinin başkanlığını da o yapmıştı. Yale'den en yüksek onur derecesi ile mezun olmuştu, Stanford'dan en yüksek onur derecesiyle mezun olmuştu. Fullbright bursiyeriydi. Pensilvanya Eyalet Senatosu Başkanıydı. Pensilvanya'nın valisiydi.

Her zaman, her probleme, doğru bir çözüm bulabileceğine inanmıştı. Liderliğinin gücüne hep inanmıştı. Dahası, her zaman insanların içten ve kökten iyi olduklarına inanmıştı. Bunların hiçbiri artık doğru değildi. O koltukta beş yıl oturmak, içindeki iyimserliği hırpalamış, mağlup etmişti.

Saatlerce, uzun uzun çalışmaya tahammül edebilirdi. Farklı departmanların yönetimini ve bitmek bilmeyen bürokrasiyi idare edebilirdi. Son zamanlarda Pentagon'la düzeyli ilişkiler içerisindeydi. Gizli Servis'in, hayatının her alanını istila edişini ve onu yedi yirmi dört takip edişini kaldıracabilirdi.

Hatta medyaya ve bel altı vuruşlarına bile katlanabilirdi. Onun bir “golf kulübü çocuğu” olduğu, nasıl bir “limuzin liberali” olduğu ve halk ile alakası olmadığı gibi söylemlere ve dalga geçmelere katlanabilirdi. Problem medya değildi.

Problem 2. Meclis olan Milletvekillerinin Meclisiydi. Çocuk gibilerdi. Geri zekalı gibi davranıyorlardı. Sadistlerdi. Bir vandallar çetesi gibi, onu parçalarına ayırıp yok etmek istiyorlardı. Sanki bir ilkokuldaki en zararlı ve suçlu çocukların seçildiği bir öğrenci konseyi gibilerdi.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.